

BIULETYN

CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

1966

Warszawa, dnia 30 września 1966 r.

Nr 6

SPIS TREŚCI

Dział B

	str.
Poz. 70 — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 27 maja 1966 r. w sprawie uposażenia lekarzy, lekarzy dentyków oraz innych pracowników z wyższym wykształceniem, zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia	154
„ 71 — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 27 maja 1966 r. w sprawie uposażenia pracowników farmaceutycznych oraz uposażenia innych pracowników zatrudnionych w aptekach otwartych i kolejowych	162
„ 72 — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 27 maja 1966 r. w sprawie uposażenia średniego personelu medycznego	166
„ 73 — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 27 maja 1966 r. w sprawie uposażenia techników i uprawnionych techników dentykacyjnych	173
„ 74 — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 27 maja 1966 r. w sprawie wynagradzania niższego personelu pomocniczo-lekarskiego	175
„ 75 — rozporządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 27 maja 1966 r. w sprawie dodatkowego wynagrodzenia dla pracowników zajmujących określone stanowiska w zakładach społecznych służby zdrowia	177
„ 76 — rozporządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 27 maja 1966 r. w sprawie zasad stosowania odpowiednich szczebli stawek uposażenia lekarzy, lekarzy dentyków i innych pracowników z wyższym wykształceniem zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia	186
„ 77 — rozporządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 27 maja 1966 r. w sprawie zasad stosowania w zakładach społecznych służby zdrowia odpowiednich szczebli stawek uposażenia podstawowego pracowników farmaceutycznych	187
„ 78 — rozporządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 27 maja 1966 r. w sprawie zasad szeregowania średniego personelu medycznego, kontrolerów sanitarnych i techników dentykacyjnych do odpowiednich szczebli uposażenia podstawowego	188
„ 79 — wytyczne Nr 12 Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 14 maja 1966 r. w sprawie przestrzegania przepisów o urlopach wypoczynkowych	190

DZIAŁ B

70

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 27 maja 1966 r.

w sprawie uposażenia lekarzy, lekarzy dentyków oraz innych pracowników z wyższym wykształceniem, zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia.

(Dziennik Ustaw z dnia 10 czerwca 1966 r. Nr 20, poz. 122)

Na podstawie art. 24 i 31 ust. 2 ustawy z dnia 28 października 1948 r. o zakładach społecznych służby zdrowia i planowej gospodarce w służbie zdrowia (Dz. U. z 1948 r. Nr 55, poz. 434, z 1950 r. Nr 36, poz. 327, z 1951 r. Nr. 1, poz. 2 i z 1955 r. Nr 11, poz. 67) zarządza się, co następuje:

2) innych pracowników z wyższym wykształceniem, których kierunki studiów i stanowiska określa Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia.

Przepisy ogólne.

§ 1. Przepisy rozporządzenia stosuje się do uposażenia zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia i zakładach pomocy społecznej:

1) lekarzy, lekarzy dentyków,

Uposażenia podstawowe.

§ 2. 1. W zależności od posiadanych kwalifikacji, stażu pracy, rodzaju zakładu i stanowisk — ustala się dla pracowników wymienionych w § 1 następujące tabele stawek miesięcznego uposażenia podstawowego:

1) dla dyrektorów zakładów opieki zdrowotnej zamkniętej:

Grupa	Zakłady	Szczegół	Stawki miesięcznego uposażenia w złotych										
			Staż pracy										
			po 5 latach		po 10 latach		po 15 latach		po 20 latach				
			ze specjalizacją		bez specjalizacji	ze specjalizacją		bez specjalizacji	ze specjalizacją		bez specjalizacji	ze specjalizacją	
I stopnia	II stopnia	I stopnia	II stopnia	I stopnia		II stopnia	I stopnia		II stopnia				
I	o liczbie łóżek do 200	A	2.530	2.660	2.600	2.750	2.890	2.900	3.070	3.230	3.200	3.370	3.530
		B	2.730	2.860	2.820	2.970	3.110	3.150	3.320	3.480	3.450	3.620	3.780
		C	2.790	2.920	2.890	3.040	3.180	3.230	3.400	3.560	3.530	3.700	3.860
		D	2.920	3.050	3.040	3.190	3.330	3.400	3.570	3.730	3.700	3.870	4.030
II	o liczbie łóżek od 201 do 350	A	2.630	2.760	2.700	2.850	2.990	3.000	3.170	3.330	3.300	3.470	3.630
		B	2.830	2.960	2.920	3.070	3.210	3.250	3.420	3.580	3.550	3.720	3.880
		C	2.890	3.020	2.990	3.140	3.280	3.330	3.500	3.660	3.630	3.800	3.960
		D	3.020	3.150	3.140	3.290	3.430	3.500	3.670	3.830	3.800	3.970	4.130
III	o liczbie łóżek powyżej 350	A	2.830	2.960	2.900	3.050	3.190	3.200	3.370	3.530	3.500	3.670	3.830
		B	3.030	3.160	3.120	3.270	3.410	3.450	3.620	3.780	3.750	3.920	4.080
		C	3.090	3.220	3.190	3.340	3.480	3.530	3.700	3.860	3.830	4.000	4.160
		D	3.220	3.350	3.340	3.490	3.630	3.700	3.870	4.030	4.000	4.170	4.330

2) dla ordynatorów oddziałów w zakładach opieki zdrowotnej zamkniętej:

Grupa	Oddziały	Szczebel	Stawki miesięcznego uposażenia w złotych								
			Staż pracy								
			po 5 latach		po 10 latach		po 15 latach		po 20 latach		
			specjalizacja		specjalizacja		specjalizacja		specjalizacja		
I stopnia		II stopnia		I stopnia		II stopnia		I stopnia		II stopnia	
I	o liczbie łóżek do 40	A	2.180	2.310	2.400	2.540	2.720	2.880	3.020	3.180	
		B	2.380	2.510	2.620	2.760	2.970	3.130	3.270	3.430	
		C	2.440	2.570	2.690	2.830	3.050	3.210	3.350	3.510	
		D	2.570	2.700	2.840	2.980	3.220	3.380	3.520	3.680	
		E	2.700	2.830	2.980	3.120	3.380	3.540	3.680	3.840	
II	o liczbie łóżek powyżej 40	A	2.330	2.460	2.550	2.690	2.870	3.030	3.170	3.330	
		B	2.530	2.660	2.770	2.910	3.120	3.280	3.420	3.580	
		C	2.590	2.720	2.840	2.980	3.200	3.360	3.500	3.660	
		D	2.720	2.850	2.990	3.130	3.370	3.530	3.670	3.830	
		E	2.850	2.980	3.130	3.270	3.530	3.690	3.830	3.990	

3) dla pozostałych lekarzy, lekarzy dentyistów oraz innych pracowników z wyższym wykształceniem nie objętych tabelą określoną w pkt 1 i 2:

Grupa	Kwalifikacje	Szczebel	Stawki uposażenia miesięcznego w złotych					
			staż pracy					
			do 3 lat	po 3 latach	po 5 latach	po 10 latach	po 15 latach	po 20 latach
1	2	3	4	5	6	7	8	9
I	Lekarze nie będący specjalistami, lekarze dentyści, inni pracownicy z wyższym wykształceniem	A	1550	1700	1900	2100	2400	2700
		B	1700	1870	2100	2320	2650	2950
		C	1750	1930	2160	2390	2730	3030
		D	1850	2040	2290	2540	2900	3200
		E	1950	2160	2420	2680	3060	3360
II	Lekarze specjaliści I stopnia	A	—	1820	2030	2250	2570	2870
		B	—	1990	2230	2470	2820	3120
		C	—	2050	2290	2540	2900	3200
		D	—	2160	2420	2690	3070	3370
		E	—	2280	2550	2830	3230	3530
III	Lekarze specjaliści II stopnia	A	—	—	2160	2390	2730	3030
		B	—	—	2360	2610	2980	3280
		C	—	—	2420	2680	3060	3360
		D	—	—	2550	2830	3230	3530
		E	—	—	2680	2970	3390	3690

2. Stawki uposażenia podstawowego określone dla specjalistów I i II stopnia mogą być przyznawane lekarzowi uznanemu za specjalistę w myśl obowiązujących przepisów, zatrudnionemu w swojej specjalności lub będącemu kierownikiem zakładu, w którym jego specjalność ma zastosowanie.

3. Stawki uposażenia podstawowego określone dla lekarzy będących specjalistami I i II stopnia przysługują również lekarzom dentyistom i innym pracownikom z wyższym wykształceniem, jeżeli spełniają warunki określone przez Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia.

4. Lekarz, uznany w myśl obowiązujących przepisów za specjalistę przed upływem pierwszych 3 lat pracy, otrzymuje uposażenie podstawowe zwiększone o 100 zł miesięcznie w stosunku do uposażenia podstawowego przysługującego w tym okresie lekarzom bez specjalizacji.

5. Pracownik określony w ust. 2 i 3 pełniący funkcję w dwóch lub więcej komórkach organizacyjnych tego samego zakładu pracy ma prawo do właściwej stawki określonej dla specjalistów I i II stopnia jedynie za czas przepracowany w komórkach organizacyjnych, w których zatrudnienie odpowiada jego specjalizacji.

6. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w zgod-

nieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia i w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac ustala w drodze rozporządzenia zasady stosowania właściwych szczebli stawek — A, B, C, D, E.

7. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia i w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac może określić stosowanie danego szczebla stawek (A, B, C, D, E) dla nowego typu zakładu (komórki organizacyjnej, stanowiska) lub zmienić stosowanie w danym zakładzie (komórce organizacyjnej) jednej z

pięciu szczebli stawek (A, B, C, D, E) określonych w ust. 1 w wypadkach uzasadnionych zmianą warunków pracy w zakładzie.

8. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia ustali szczegółowo zasady obliczania stażu pracy pracowników, o których mowa w § 1.

9. Uposażenie określone w ust. 1 wypłaca się miesięcznie z góry.

§ 3. 1. Stawki miesięcznego uposażenia podstawowego podwyższa się we wszystkich szczeblach dla lekarzy będących specjalistami w zakresie:

Lp.	Specjalność	Kwota miesięczna zł dla specjalistów:	
		I stopnia	II stopnia
1	a) Chirurgia, chirurgia dziecięca, chirurgia ortopedyczna	500	800
	b) neurochirurgia	—	800
2	Radiologia, radioterapia, psychiatria, anestezjologia, anatomopatologia	300	500
3	Laryngologia, ginekologia z położnictwem, okulistyka, choroby płuc, analityka lekarska, choroby zakaźne	200	300

2. W razie zatrudnienia lekarza w wymiarze mniejszym lub większym od pełnego etatu — kwota dodatkowego wynagrodzenia określonego w ust. 1 ulega odpowiedniemu zmniejszeniu lub zwiększeniu.

3. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia i w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac może w wypadkach uzasadnionej konieczności uzupełnić zakres specjalizacji, uprawniającej w myśl ust. 1 do pobierania dodatkowego wynagrodzenia — specjalnościami, których brak w służbie zdrowia daje się szczególnie odczuwać.

§ 4. 1. Uposażenie określone w § 2 ust. 1 otrzymują pracownicy zatrudnieni na pełnym etacie, to znaczy:

- 1) w wymiarze 42 godzin tygodniowo lub
- 2) w wymiarze 30 godzin tygodniowo, jeżeli zatrudnieni są:
  - a) przy stosowaniu radu lub innych ciał promieniotwórczych,
  - b) w zakładach (pracowniach) rentgenologicznych i fizjoterapeutycznych,
  - c) w zakładach (pracowniach) anatomopatologicznych, zakładach medycyny sądowej lub prosektorjach.

2. Do wymiaru zatrudnienia, o którym mowa w ust. 1, nie wlicza się czasu pełnienia dyżurów.

3. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego

Pracowników Służby Zdrowia określi szczegółowo warunki zatrudnienia, przy których ma zastosowanie przepis ust. 1 pkt 2 lit. a) i b).

4. W razie zachorowania na gruźlicę lub inną chorobę zakaźną w związku przyczynowym z zatrudnieniem pracownik zachowuje prawo do uposażenia przez okres trwania stosunku pracy.

§ 5. 1. W razie zatrudnienia w wymiarze mniejszym niż określony w § 4 ust. 1 wypłaca się uposażenie za każdą godzinę pracy stanowiące następującą część miesięcznego uposażenia podstawowego:

- a) 1/175 — przy zatrudnieniu w wymiarze 42 godzin tygodniowo,
- b) 1/125 — przy zatrudnieniu w wymiarze 30 godzin tygodniowo.

2. W razie zatrudnienia w wymiarze większym niż określony w § 4 ust. 1, w dniach ustawowo wolnych od pracy lub w porze nocnej wypłaca się pracownikom uposażenie za każdą godzinę pracy według zasad określonych w ust. 1.

3. Przepis ust. 2 nie dotyczy dyżurów lekarskich w zakładach opieki zdrowotnej zamkniętej, opłacanych w myśl zasad ustalonych w § 20.

4. Przy obliczaniu wynagrodzenia za 1 godzinę pracy (ust. 1 i 2) końcówki w groszach zaokrągla się w górę do 1 złotego.

§ 6. 1. Lekarzowi dojeżdżającemu z miejscowości, w której lekarz ma podstawowe miejsce zatrudnienia, do zakładu społecznego służby zdrowia lub pomocy społecznej położonego poza tą miejscowością — przysługuje oprócz wynagrodzenia za efek-

tywne godziny pracy ryczałt miesięczny na pokrycie kosztów przejazdu w obie strony według zasad określonych przez Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia.

2. Ryczałt miesięczny na pokrycie kosztów przejazdu lekarza między zakładami pracy może być przyznany, jeżeli:

— czas potrzebny na przejazd w jedną stronę wynosi co najmniej pół godziny oraz

— lekarz wykonuje w zakładzie, do którego dojeżdża, pracę o charakterze stałym według ustalonego rozkładu zajęć co najmniej 2 razy w tygodniu lub jeżeli jest specjalistą i wykonuje swe czynności w tym zakładzie nie rzadziej niż raz w tygodniu.

3. Ryczałt, o którym mowa w ust. 1, stanowi iloczyn otrzymany z przemnożenia kosztu jednorazowego przejazdu w obie strony przez liczbę ustalonych przejazdów w miesiącu. W razie gdy zryczałtowane koszty przejazdów w obie strony przekraczają 500 zł miesięcznie, na przyznanie wyższej kwoty ryczałtu miesięcznego wymagana jest zgoda wydziału zdrowia i opieki społecznej stopnia wojewódzkiego.

4. Kierownik zakładu, do którego dojeżdża lekarz będący specjalistą, może takiemu lekarzowi podwyższyć wynagrodzenie za pracę, nie więcej jednak niż o 50%.

§ 7. 1. Do uposażenia przysługującego pracownikowi za czas uzasadnionej nieobecności w pracy, za który pracownik w myśl obowiązujących przepisów zachowuje prawo do uposażenia, wlicza się, oprócz miesięcznego uposażenia podstawowego i innych stałych dopłat do tego uposażenia, również średnie wynagrodzenie za pełnienie dyżurów z trzech bezpośrednio poprzedzających przerwę w pracy miesięcy, jak również przeciętne wynagrodzenie za wykonanie w tym okresie dodatkowych protez lub aparatów ortodontycznych (§ 19).

2. Jeżeli zakład pracy został w całości lub częściowo unieruchomiony z powodu remontu lub z innych uzasadnionych przyczyn i z tego powodu lekarz nie pełni w nim dyżurów, wypłaca mu się przez okres nie dłuższy niż 3 miesiące przeciętne wynagrodzenie za dyżury.

3. Jeżeli lekarz, o którym mowa w ust. 2, w okresie unieruchomienia zakładu macierzystego pełni dyżury w innym zakładzie pracy, przysługuje mu prawo wyboru wynagrodzenia określonego w ust. 2 albo wynagrodzenia za pełnienie dyżuru w innym zakładzie.

Dodatkowe wynagrodzenie na określonych stanowiskach w zakładach społecznych służby zdrowia.

§ 8. 1. Stawki uposażenia podstawowego pracowników, o których mowa w § 1, zajmujących określone stanowiska w zakładach społecznych służby zdrowia zwiększa się dodatkowo o kwotę do 1.000 złotych miesięcznie w zależności od zakresu odpowiedzialności.

2. Uposażenie podstawowe lekarzy zajmujących stanowiska dyrektorów i ordynatorów w zakładach opieki zdrowotnej zamkniętej zwiększa się o następujące kwoty:

uposażenie podstawowe dyrektora o:

— 200 zł w zakładach o liczbie łóżek do 200

— 400 zł w zakładach o liczbie łóżek do 350

— 500 zł w zakładach o liczbie łóżek powyżej 350

uposażenie podstawowe ordynatora posiadającego specjalizację II stopnia o:

— 150 zł, jeżeli prowadzi oddział o liczbie łóżek do 40

— 250 zł, jeżeli prowadzi oddział o liczbie łóżek powyżej 40.

3. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia i w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac ustala w drodze rozporządzenia wykaz stanowisk nie wymienionych w ust. 2, do których przywiązane będzie dodatkowe wynagrodzenie określone w ust. 1, oraz ustala wysokość tego wynagrodzenia dla poszczególnych stanowisk.

4. Minister Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej, Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac oraz w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia może określić kwotę dodatkowego wynagrodzenia dla stanowiska w kolejowej służbie zdrowia, nie objętego rozporządzeniem, o którym mowa w ust. 3.

§ 9. 1. Lekarzom zajmującym stanowiska dyrektorów, wicedyrektorów i ordynatorów w zakładach opieki zdrowotnej zamkniętej, niezależnie od wynagrodzenia, o którym mowa w § 8 ust. 2, może być przyznane dodatkowe wynagrodzenie miesięczne w wysokości:

— do 800 zł dyrektorom zakładów,

— do 500 zł wicedyrektorom do spraw lecznictwa i ordynatorom oddziałów.

2. Wynagrodzenie określone w ust. 1 nie może być wypłacane pracownikowi:

— którego wymiar zatrudnienia przekracza 9 godzin dziennie i

— który wykonuje prywatną praktykę lekarską.

3. Nie stanowią przeszkody do wypłacania dyrektorom, wicedyrektorom do spraw lecznictwa i ordynatorom dodatkowego wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 1, wykonywanie dodatkowych zajęć i czynności związanych z nadzorem fachowym za wynagrodzeniem ryczałtowym.

4. Dodatkowe wynagrodzenie, o którym mowa w ust. 1, może być obniżone lub cofnięte bez wypowiedzenia na okres do 3 miesięcy, jeżeli lekarz na stanowisku dyrektora, wicedyrektora do spraw lecznictwa lub ordynatora nie wykonuje należycie swych obowiązków.

5. Wynagrodzenie, o którym mowa w ust. 1, nie podlega podatкови od wynagrodzeń.

Dodatkowe wynagrodzenie za pracę w zakładach opieki zdrowotnej otwartej i w stacjach pogotowia ratunkowego.

§ 10. 1. Lekarzom i lekarzom denty stom zatrudnionym w przychodniach, ośrodkach zdrowia i stacjach pogotowia ratunkowego przysługuje dodatkowe wynagrodzenie miesięczne w wysokości:

- lekarzowi dentyście — 600 zł,
- lekarzowi nie będącemu specjalistą — 700 zł,
- lekarzowi będącemu specjalistą I stopnia — 850 zł,
- lekarzowi będącemu specjalistą II stopnia — 1.000 zł.

2. Kwota dodatkowego wynagrodzenia za pracę w lecznictwie otwartym, o którym mowa w ust. 1, nie podlega podatкови od wynagrodzeń.

3. W razie zatrudnienia lekarza w wymiarze mniejszym lub większym od pełnego etatu kwotę przyznanego dodatkowego wynagrodzenia za pracę w lecznictwie otwartym, o którym mowa w ust. 1, odpowiednio zmniejsza się lub zwiększa.

4. Dodatkowe wynagrodzenie może być obniżone lub cofnięte na okres do 3 miesięcy, jeżeli lekarz nie wykonuje należycie swych obowiązków.

5. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia i w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac określi szczegółowe zasady i tryb obniżania lub cofania dodatkowego wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 1.

6. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia i w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac może rozciągnąć przepisy ust. 1—5 na lekarzy zatrudnionych w stacjach sanitarno-epidemiologicznych i w stacjach krwiodawstwa.

Dodatkowe wynagrodzenie dla lekarzy dentyistów w lecznictwie dziecięcym.

§ 11. 1. Lekarzom dentyistom zatrudnionym w gabinetach lekarsko-dentyistycznych przeznaczonych zasadniczo dla dzieci do lat 14 przyznaje się dodatkowe wynagrodzenie w kwocie 300 zł miesięcznie przy zatrudnieniu w wymiarze nie mniejszym niż 36 godzin tygodniowo.

2. Dodatkowe wynagrodzenie określone w ust. 1 nie ulega zwiększeniu, jeżeli lekarz dentyista zatrudniony jest w jednym miejscu pracy w wymiarze większym niż 36 godzin tygodniowo. W razie zatrudnienia jednakże w wymiarze godzin mniejszym niż 36 godzin tygodniowo, lekarz dentyista otrzymuje 1/150 część dodatku określonego w ust. 1 za każdą godzinę pracy.

Dodatkowe wynagrodzenie za pracę na niektórych terenach.

§ 12. Lekarzowi i lekarzowi dentyście, który podejmuje pracę w wiejskim ośrodku zdrowia, przysługuje przez okres 2 lat od dnia podjęcia tej pracy dodatkowe wynagrodzenie w wysokości do 1.000 zł miesięcznie, jeżeli:

- 1) zatrudniony jest w wymiarze godzin nie mniejszym od pełnego etatu,
- 2) zamieszkuje na terenie gromadzkiej (osiedlowej) rady narodowej.

§ 13. Lekarzom i lekarzom dentyistom zatrudnionym na terenach szczególnie odczuwających brak tej kategorii pracowników lub brak ich w określonej specjalności może być przyznawane dodatkowe wy-

nagrodzenie w wysokości do 500 zł miesięcznie, zatrudnionym zaś w nowo powstających dużych ośrodkach przemysłowych — 800 zł miesięcznie.

§ 14. 1. Wysokość dodatkowego wynagrodzenia określonego w § 12 i § 13 ustala organ właściwy do spraw zdrowia i opieki społecznej prezydium rady narodowej:

a) stopnia powiatowego w odniesieniu do lekarzy (lekarzy dentyistów) zakładów finansowanych z budżetu powiatowego,

b) stopnia wojewódzkiego w odniesieniu do lekarzy (lekarzy dentyistów) zakładów finansowanych bezpośrednio z budżetu województwa lub budżetu centralnego.

2. Przez okres pobierania dodatkowego wynagrodzenia, o którym mowa w § 12, lekarzowi (lekarzowi dentyście) nie może być przyznany dodatek określony w § 13.

3. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia oraz w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac ustali zasady przyznawania dodatkowego wynagrodzenia za pracę w nowo powstających dużych ośrodkach przemysłowych.

Dodatkowe wynagrodzenie za pracę w zespole lotnictwa sanitarnego.

§ 15. 1. Lekarzowi zatrudnionemu w zespole lotnictwa sanitarnego, do którego podstawowych obowiązków należy opieka nad chorymi w czasie lotów, przysługuje dodatkowe wynagrodzenie do uposażenia w kwocie 1.200 zł miesięcznie na dodatkowe wyżywienie.

2. W razie zatrudnienia lekarza w wymiarze godzin mniejszym od pełnego etatu — kwotę określoną w ust. 1 zmniejsza się w odpowiednim stosunku.

Dodatkowe wynagrodzenie za pracę w ośrodkach zdrowia przy zakładach rolnych na terenie gromad.

§ 16. 1. Lekarzom i lekarzom dentyistom sprawującym opiekę zdrowotną nad pracownikami państwowych gospodarstw rolnych oraz nad członkami ich rodzin przyznaje się dodatkowe wynagrodzenie:

1) w wysokości 500 zł miesięcznie lekarzom i lekarzom dentyistom, którzy będąc zatrudnieni w pełnym wymiarze godzin w innym zakładzie służby zdrowia wykonują określone zadania dwa razy w tygodniu w przyzakładowym ośrodku zdrowia bądź w lekarskim punkcie zdrowia położonym poza obszarem działania zakładu zatrudniającego lekarza i lekarza dentyistę w odległości wynoszącej więcej niż 6 km od tego zakładu,

2) w wysokości 300 zł miesięcznie lekarzom i lekarzom dentyistom, którzy spełniają wymagania określone w pkt. 1 i wykonują swe zadania raz w tygodniu.

2. Dodatkowe wynagrodzenie może być cofnięte lub obniżone na okres do 3 miesięcy, jeżeli lekarz lub lekarz dentyista nie wykonuje należycie swoich obowiązków.

3. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia i w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac określi szczegółowe zasady i tryb obniżania lub cofania dodatkowego wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 1.

§ 17. 1. Dodatkowe wynagrodzenia określone w § 8—13 i 16 nie przysługują pracownikowi zawieszonemu w pełnieniu obowiązków służbowych.

2. Pracownikowi, który przez okres przekraczający 3 miesiące nie pełni obowiązków uzasadniających prawo do dodatkowych wynagrodzeń określonych w ust. 1, mogą być one wypłacane nadal tylko za zgodą organu sprawującego bezpośredni nadzór nad zakładem pracy.

§ 18. 1. W razie przejścia do pracy w komórce organizacyjnej, w której nie przysługuje pracownikowi dodatkowe wynagrodzenie określone w § 12—15, pracownik traci prawo do dodatkowego wynagrodzenia z dniem 1 najbliższego miesiąca.

2. Przepis ust. 1 nie dotyczy wypadków przesunięcia kobiety ciężarnej do pracy lżejszej bądź nieszkodliwej dla zdrowia zgodnie z obowiązującymi przepisami. W takim wypadku kobieta zachowuje prawo do pełnego, ostatnio pobieranego uposażenia — do czasu ukończenia urlopu macierzyńskiego.

Wynagrodzenie ryczałtowe za niektóre dodatkowe prace lekarzy i lekarzy dentystów.

§ 19. 1. Lekarzom dentystom zatrudnionym w protezowniach dentystycznych i ortodontycznych, w zakładach protetyki dentystycznej oraz w zakładach ortodontcji wypłaca się dodatkowe wynagrodzenie za protezy zębowe i aparaty ortodontyczne wykonane bezbłędnie ponad obowiązującą normę.

2. Przepis ust. 1 nie dotyczy lekarzy dentystów zatrudnionych w protezowniach (zakładach), w których ze względu na charakter pracy nie mogą być ustalone normy.

3. Do obowiązującej normy, po której wykonaniu przysługuje dodatkowe wynagrodzenie określone w ust. 1, mogą być zaliczone tylko protezy zębowe i aparaty ortodontyczne wykonane bezbłędnie.

4. Dodatkowe wynagrodzenie wynosi:

1) za kliniczne wykonanie protezy zębowej	— 15 zł,
2) za laboratoryjne wykonanie protezy zębowej	— 50 zł,
3) za laboratoryjne wykonanie jednostki obliczeniowej aparatu ortodontycznego	— 10 zł,
4) za kliniczne wykonanie jednostki obliczeniowej aparatu ortodontycznego	— 10 zł.

5. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia określi obowiązujące normy liczbowe wykonania protez zębowych i aparatów ortodontycznych, a także określi protezownie (zakłady), w których nie ustala się norm.

§ 20. Ustala się dla lekarzy ryczałtowe wynagrodzenie za dyżury zakładowe w szpitalach i sanatoriach według stawek określonych w załączniku do rozporządzenia.

§ 21. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawo-

dowego Pracowników Służby Zdrowia i w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac może określić:

1) wynagrodzenie ryczałtowe za wykonywanie stałych dodatkowych zadań i obowiązków lekarskich, nie wchodzących w zakres pracy lekarza w podstawowym miejscu zatrudnienia,

2) zasady wynagradzania ryczałtowego za udział w naradach (konsyliach) lekarskich, wykonywanie sekcji anatomopatologicznych, badań histopatologicznych lub innych zleconych czynności, nie mających charakteru stałego.

Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 22. Pracownikom, którzy w dniu wejścia w życie rozporządzenia pobierali dodatek za stopień naukowy doktora nauk lub kandydata nauk przysługuje nadal ten dodatek na dotychczasowych zasadach.

§ 23. 1. Dla pracowników objętych regulacją płac przejściowy dodatek mieszkaniowy wprowadzony uchwałą nr 187 Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1965 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku mieszkaniowego (Monitor Polski Nr 43, poz. 239), w kwocie ustalonej przez wynajmującego w wyciągu z karty lokatorskiej, ulega z dniem podwyżki trwałemu zmniejszeniu o kwotę równą 50% podwyżki wynagrodzenia netto, uzyskanej w wyniku regulacji, nie wyższą jednak od dodatku mieszkaniowego.

2. Przez podwyżkę wynagrodzenia należy rozumieć wzrost netto stałych elementów wynagrodzenia, tj. wynagrodzenia podstawowego oraz dopłat do tego wynagrodzenia w głównym miejscu pracy.

3. W razie gdy kwota podwyżki (ust. 2) jest niższa niż 200% pełnego dodatku mieszkaniowego, pozostała część dodatku po potrąceniu kwoty określonej w ust. 1 i 2 wypłaca się do dnia 31 grudnia 1966 r.

4. Począwszy od 1 stycznia 1967 r. ustalenie wysokości pozostałej części dodatku następuje w okresach półrocznych.

5. Za podstawę do określenia wysokości pozostałej części dodatku za każde półrocze począwszy od I półrocza 1967 r. przyjmuje się porównanie średniomiesięcznego zarobku netto z poprzedniego półrocza ze średniomiesięcznym zarobkiem netto z okresu bazowego, tj. od 1 września 1964 r. do 31 sierpnia 1965 r., powiększonego o kwotę podwyżki wynagrodzenia netto w dniu 1 czerwca 1966 r. (ust. 2).

6. Wzrost zarobku w stosunku do powiększonego zgodnie z ust. 5 zarobku bazowego skutkuje obniżeniem w następnym półroczu dodatku, o którym mowa w ust. 3, w wysokości 50% uzyskanego wzrostu zarobku netto.

7. W razie uzyskania w przekroju rocznym począwszy od 1967 r. średniomiesięcznego wzrostu zarobku w wysokości co najmniej 200% kwoty dodatku, o którym mowa w ust. 3, następuje trwała utrata dodatku, niezależnie od wysokości zarobku uzyskiwanego w późniejszych okresach. W tym celu — niezależnie od obliczeń półrocznych — dokonuje się obliczeń zarobku osiągniętego w każdym roku kalendarzowym.

8. W zakresie uregulowanym niniejszym rozporządzeniem nie mają zastosowania przepisy uchwały

nr 187 Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1965 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku mieszkaniowego (Monitor Polski Nr 43, poz. 239).

9. Upoważnia się Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac do określania w porozumieniu z Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej i Centralną Radą Związków Zawodowych sposobu rozliczania przejściowych dodatków mieszkaniowych wypłaconych za miesiąc czerwiec 1966 r. z uwzględnieniem przepisów ust. 1—8.

§ 24. 1. Przepisy rozporządzenia stosuje się odpowiednio do pracowników, o których mowa w § 1, zatrudnionych w przedsiębiorstwach uzdrowiskowych oraz w zarządach służby zdrowia dyrekcji okręgowych kolei państwowych.

2. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia ustali stanowiska w przedsiębiorstwach uzdrowiskowych, na których mogą być zatrudnieni pracownicy określani w § 1, a ponadto w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac — dodatkowe wynagrodzenie dla tych stanowisk.

3. Minister Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej oraz w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia i Związku Zawodowego Pracowników Kolejowych ustali stanowiska w zarządach służby zdrowia dyrekcji okręgowych kolei państwowych, na których mogą być zatrudnieni lekarze i lekarze dentyści, a ponadto w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac — dodatkowe wynagrodzenie dla tych stanowisk.

§ 25. 1. Traci moc:

1) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 grudnia 1958 r. w sprawie uposażenia lekarzy, lekarzy dentyistów i innych pracowników z wyższym wykształceniem zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia (Dz. U. z 1958 r. Nr 74, poz. 376, z 1961 r. Nr 43, poz. 230 i z 1963 r. Nr 43, poz. 239),

2) zarządzenie nr 15 Prezesa Rady Ministrów z dnia 14 stycznia 1956 r. w sprawie stanowisk w przedsiębiorstwach uzdrowiskowych, na których mogą być zatrudnieni lekarze, oraz dodatków funkcyjnych przywiązanych do tych stanowisk (Monitor Polski Nr 5, poz. 39).

2. Z dniem wejścia w życie rozporządzenia pracownikom objętym rozporządzeniem nie przysługuje dodatek określony w uchwale nr 301 Rady Ministrów z dnia 14 września 1963 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku kwartalnego dla pracujących.

3. Do czasu wydania odpowiednich przepisów na podstawie niniejszego rozporządzenia utrzymuje się w mocy przepisy wydane na podstawie rozporządzenia wymienionego w ust. 1. dotyczące:

1) kierunków studiów i stanowisk uzasadniających pobieranie przez pracowników z wyższym wykształceniem uposażenia według stawek L,

2) ryczałtów na pokrycie kosztów przejazdu lekarzy między zakładami społecznymi służby zdrowia,

3) warunków, w których praca lekarzy lub lekarzy dentyistów oraz innych pracowników z wyż-

szym wykształceniem jest połączona z narażeniem na działanie promieni Roentgena, ciał promieniotwórczych oraz fal elektromagnetycznych,

4) ryczałtowego wynagrodzenia lekarzy za wykonywanie wizyt domowych u obłożnie chorych,

5) wynagrodzeń ryczałtowych dla niektórych lekarzy i lekarzy dentyistów za wykonywanie dodatkowych zadań i czynności w nie normowanym czasie pracy,

6) wynagrodzeń ryczałtowych za wykonywanie w nie normowanym czasie obowiązków w oddziałach opieki domowej dla nerwowo i psychicznie chorych,

7) wynagrodzeń ryczałtowych za pełnienie dyżurów na wezwanie (przy telefonie) pogotowia ratunkowego z zakładu opieki zdrowotnej zamkniętej, kopalni węgla kamiennego i Kombinatów Turów,

8) szczegółowych zasad przyznawania dodatku terenowego lekarzom i lekarzom dentyistom,

9) zasad wynagradzania lekarzy za udział w nadradach lekarskich i za wykonywanie sekcji zwłok,

10) wynagrodzenia pracowników zakładów społecznych służby zdrowia prowadzących szkolenie w zakresie praktycznej nauki zawodu uczniów średnich szkół medycznych,

11) zasad wynagradzania za oględziny zwłok i wystawianie kart zgonu,

12) zasad wynagradzania za odczytywanie i opis zdjęć małoobrazkowych i wyników badań w godzinach nie objętych umową o pracę,

13) stanowisk w zarządach służby zdrowia dyrekcji okręgowych kolei państwowych, na których mogą być zatrudnieni lekarze i lekarze dentyści, oraz dodatków funkcyjnych przywiązanych do tych stanowisk,

14) zasad uznawania za specjalistów I i II stopnia pracowników z wyższym wykształceniem, zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia, pobierających uposażenie według stawek lekarskich.

§ 26. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia oraz w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac ustali w drodze zarządzenia tryb i terminy wprowadzenia w życie niektórych przepisów niniejszego rozporządzenia.

§ 27. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Zdrowia i Opieki Społecznej, Przewodniczącemu Komitetu Pracy i Płac, Ministrowi Finansów oraz innym zainteresowanym ministrom.

§ 28. Rozporządzenie wchodzi w życie z zastrzeżeniem określonym w § 26 z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 czerwca 1966 r., z tym że podwyżka wynagrodzenia za miesiąc czerwiec 1966 r. wynikająca z regulacji ulega zmniejszeniu o wypłacony za ten miesiąc dodatek mieszkaniowy lub odpowiednią jego część, jeżeli pracownik traci wskutek podwyżki prawo do tego dodatku w całości lub w części.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

Załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 maja 1966 r. (poz. 122).

**STAWKI ZA DYŻURY ZAKŁADOWE PEŁNIONE PRZEZ LEKARZY
W ZAKŁADACH OPIEKI ZDROWOTNEJ ZAMKNIĘTEJ**

Grupa	Kwalifikacje	Szczebel	Stawki za dyżur zakładowy 17-godzinny w złotych					
			Staż pracy lekarza					
			do 3 lat	po 3 latach	po 5 latach	po 10 latach	po 15 latach	po 20 latach
1	2	3	4	5	6	7	8	9
I	Lekarze bez specjalizacji	A	136	153	170	187	204	221
		B	153	170	187	204	221	238
		C	170	187	204	221	238	255
		D	187	204	221	238	255	272
		E	204	221	238	255	272	289
	Lekarze objęci skróconym czasem pracy (5 godz.)	D	221	255	289	323	357	391
II	Lekarze posiadający specjalizację I stopnia	A	153	170	187	204	221	238
		B	170	187	204	221	238	255
		C	187	204	221	238	255	272
		D	204	221	238	255	272	289
		E	221	238	255	272	289	306
	Lekarze objęci skróconym czasem pracy (5 godz.)	D	238	272	306	340	374	400
III	Lekarze posiadający specjalizację II stopnia	A	—	—	204	221	238	255
		B	—	—	221	238	255	272
		C	—	—	238	255	272	289
		D	—	—	255	272	289	306
		E	—	—	272	289	306	323
	Lekarze objęci skróconym czasem pracy (5 godz.)	D	—	—	323	357	408	442

Grupa	Kwalifikacje	Szczebel	Stawki za dyżur zakładowy 24-godzinny w złotych					
			Staż pracy lekarza					
			do 3 lat	po 3 latach	po 5 latach	po 10 latach	po 15 latach	po 20 latach
1	2	3	4	5	6	7	8	9
I	Lekarze bez specjalizacji	A	192	216	240	264	288	312
		B	216	240	264	288	312	336
		C	240	264	288	312	336	360
		D	264	288	312	336	360	384
		E	288	312	336	345	384	408
	Lekarze objęci skróconym czasem pracy (5 godz.)	D	312	360	408	456	504	552
II	Lekarze posiadający specjalizację I stopnia	A	216	240	264	288	312	336
		B	240	264	288	312	336	360
		C	264	288	312	336	360	384
		D	288	312	336	360	384	408
		E	312	336	360	384	408	432
	Lekarze objęci skróconym czasem pracy (5 godz.)	D	336	384	432	480	528	576
III	Lekarze posiadający specjalizację II stopnia	A	—	—	288	312	336	360
		B	—	—	312	336	360	384
		C	—	—	336	360	384	408
		D	—	—	360	384	408	432
		E	—	—	384	408	432	456
	Lekarze objęci skróconym czasem pracy (5 godz.)	D	—	—	456	504	576	624

W razie pełnienia przez lekarza dyżuru w mniejszym lub większym wymiarze, niż określony w tabelach stawek wynagrodzenia za dyżury — wypłaca się lekarzowi wynagrodzenie odpowiednio mniejsze lub większe licząc za każdą godzinę $\frac{1}{17}$ lub $\frac{1}{24}$ część określonej stawki.

71

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 27 maja 1966 r.

w sprawie uposażenia pracowników farmaceutycznych oraz uposażenia innych pracowników zatrudnionych w aptekach otwartych i kolejowych.

(Dziennik Ustaw z dnia 10 czerwca 1966 r. Nr 20, poz. 123)

Na podstawie art. 24 i 31 ust. 2 ustawy z dnia 28 października 1948 r. o zakładach społecznych służby zdrowia i planowej gospodarce w służbie zdrowia (Dz. U. z 1948 r. Nr 55, poz. 434, z 1950 r. Nr 36, poz. 327, z 1951 r. Nr 1, poz. 2 i z 1955 r. Nr 11, poz. 67) oraz art. 4 ust. 6 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o aptekach (Dz. U. Nr 1, poz. 2) zarządza się, co następuje:

Uposażenie podstawowe.

§ 1. Rozporządzenie dotyczy uposażenia:

1) magistrów farmacji, prowizorów farmacji, aptekarzy aprobowanych, pomocników aptekarskich,

asystentów aptecznych, techników farmaceutycznych i techników aptecznych — zwanych dalej „pracownikami farmaceutycznymi”, zatrudnionych w aptekach i zakładach społecznych służby zdrowia oraz w laboratoriach kontrolnych,

2) opisywaczy, fasowaczek i pomocniczych sił fizycznych zatrudnionych w aptekach otwartych i kolejowych oraz

3) starszych księgowych, księgowych, kasjerów i pomocniczych sił fizycznych zatrudnionych w aptekach otwartych i laboratoriach kontrolnych.

§ 2. 1. Dla pracowników farmaceutycznych (§ 1 pkt 1) ustala się miesięczne uposażenie podstawowe z uwzględnieniem następujących szczebli i stażu pracy:

Zawód	Szczebel	Stawki uposażenia miesięcznego w złotych						
		staż pracy						
		w 1 roku pracy	do 3 lat pracy	po 3 latach pracy	po 5 latach pracy	po 10 latach pracy	po 15 latach pracy	po 20 latach pracy
Magister farmacji, prowizor farmacji, aptekarz aprobowany	A	1.450	1.700	1.950	2.150	2.350	2.500	2.700
	B	1.590	1.850	2.120	2.350	2.570	2.750	2.950
	C	1.630	1.900	2.180	2.410	2.640	2.830	3.030
	D	1.720	2.000	2.290	2.540	2.790	3.000	3.200
	E	1.810	2.100	2.410	2.670	2.930	3.160	3.360

Zawód	Szczebel	Stawki uposażenia miesięcznego w złotych			
		staż pracy			
		do 10 lat pracy	po 10 latach pracy	po 15 latach pracy	po 20 latach pracy
Pomocnik aptekarski, asystent apteczny	A	1.600	1.850	2.000	2.250
	B	1.800	2.060	2.210	2.460
	C	1.860	2.130	2.280	2.530
	D	1.990	2.270	2.420	2.670
	E	2.120	2.410	2.560	2.810

Zawód	Szczebel	Stawki uposażenia miesięcznego w złotych				
		staż pracy				
		do 2 lat pracy	po 2 latach pracy	po 5 latach pracy	po 10 latach pracy	po 18 latach pracy
Technik farmaceutyczny	A	1.300	1.400	1.500	1.700	1.850
	B	1.430	1.550	1.670	1.880	2.030
	C	1.475	1.595	1.720	1.940	2.090
	D	1.560	1.690	1.830	2.060	2.210
	E	1.650	1.790	1.940	2.180	2.330

Zawód	Szczebel	Stawki uposażenia miesięcznego w złotych				
		staż pracy				
		do 2 lat pracy	po 2 latach pracy	po 5 latach pracy	po 10 latach pracy	po 18 latach pracy
Technik apteczny	A	1.300	1.400	1.500	1.700	1.850
	B	1.430	1.530	1.650	1.850	2.000
	C	1.475	1.575	1.695	1.895	2.045
	D	1.560	1.660	1.790	1.990	2.140
	E	1.650	1.750	1.890	2.090	2.240

2. Zasady zaliczania do poszczególnych szczebli ustala w drodze rozporządzenia Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia oraz w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac.

§ 3. 1. Stawki miesięcznego uposażenia podstawowego dla pracowników określonych w § 1 pkt 2 i 3 ustala się w następującej wysokości:

Stanowisko	Kwota uposażenia miesięcznego w złotych
Pomocnicza siła fizyczna	780— 950
Fasowaczka	880—1.050
Opisywacz	950—1.200
Księgowy, kasjer	1.050—1.500
Starszy księgowy	1.350—1.600

2. Pracownikom zatrudnionym w laboratoriach kontrolnych na niżej wymienionych stanowiskach zwiększa się uposażenie podstawowe (ust. 1) o następujące kwoty:

- 1) dla pomocniczej siły fizycznej — zł 100,
- 2) dla księgowego — zł 150,
- 3) dla starszego księgowego — zł 180.

§ 4. 1. Przejście do wyższej stawki uposażenia pracowników farmaceutycznych następuje z dniem

pierwszym miesiąca po nabyciu uprawnień do tej stawki.

2. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia określi szczegółowe zasady obliczania stażu pracy pracowników farmaceutycznych.

§ 5. 1. Miesięczne uposażenie podstawowe w wysokości określonej w §§ 2 i 3 otrzymują pracownicy przy zatrudnieniu w wymiarze 42 godzin tygodniowo.

2. W razie zatrudnienia w wymiarze godzin mniejszym lub większym niż określony w ust. 1 pracownikowi wypłaca się uposażenie za godzinę, stanowiące $\frac{1}{175}$ część miesięcznego uposażenia podstawowego.

3. W razie zatrudnienia w wymiarze ponad 46 godzin tygodniowo pracownikowi wypłaca się uposażenie za godziny nadliczbowe zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa pracy.

4. Dla pracowników farmaceutycznych zatrudnionych w aptekach otwartych wymiar określony w ust. 1 obejmuje normalną pracę w aptece z wyłączeniem dyżurów nocnych lub pogotowia pracy.

5. W razie przejścia pracownika farmaceutycznego do pracy w innej komórce organizacyjnej lub do innego rodzaju pracy, w której obowiązuje wyższy szczebel uposażenia podstawowego, pracownik otrzymuje to uposażenie z dniem pierwszym najbliższego miesiąca po zmianie miejsca pracy.

6. W razie przejścia do pracy w innej komórce organizacyjnej lub do innego rodzaju pracy, w której obowiązuje niższy szczebel uposażenia podstawowego, pracownik otrzymuje to uposażenie po uprzednim wypowiedzeniu dokonanym zgodnie z przepisami prawa pracy.

§ 6. Dyrektor zarządu aptek może w ramach zatwierdzonego funduszu płac, za zgodą rady zakładowej, zaszeregować pracowników, o których mowa w § 1, w wyjątkowo uzasadnionych wypadkach do stawki uposażenia bezpośrednio wyższej niż przewidują przepisy dla danego stanowiska.

Dodatkowe wynagrodzenie za dyżury nocne i pogotowie pracy.

§ 7. 1. Za pełnienie każdego dyżuru nocnego w aptece otwartej trwającego do 12 godzin wypłaca się pracownikom farmaceutycznym wynagrodzenie ryczałtowe w wysokości:

- 1) zł 78 — w miastach będących siedzibą wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) oraz w miastach liczących ponad 100.000 mieszkańców,
- 2) zł 72 — w innych miejscowościach.

2. Za dyżury nocne trwające ponad 12 godzin wypłaca się dodatkowo za każdą godzinę przekraczającą 12 godzin $\frac{1}{12}$ część stawki określonej w ust. 1.

3. Dyżurem nocnym jest przebywanie pracownika farmaceutycznego w aptece otwartej poza godzinami jej normalnych czynności, przy pełnej gotowości do świadczenia usług osobom zgłaszającym się do apteki w celu nabycia leków i artykułów sanitarnych do niezwłocznego zastosowania.

§ 8. 1. Za pełnienie pogotowia pracy w aptece otwartej wypłaca się pracownikom farmaceutycznym wynagrodzenie ryczałtowe w wysokości 600 zł miesięcznie. Jeżeli pogotowie pracy wykonuje dwóch lub więcej pracowników tej samej apteki, wynagrodzenie to dzieli się pomiędzy nich w stosunku do czasu gotowości do wykonywania tych obowiązków.

2. Pogotowiem pracy jest pełna gotowość pracownika farmaceutycznego apteki otwartej do świadczenia usług osobom zgłaszającym się do apteki poza godzinami jej normalnych czynności w celu nabycia leków i artykułów sanitarnych potrzebnych do niezwłocznego zastosowania — bez obowiązku stałego przebywania w aptece.

§ 9. 1. Do uposażenia przysługującego pracownikowi farmaceutycznemu za czas uzasadnionej nieobecności w pracy, za który pracownik w myśl obowiązujących przepisów zachowuje prawo do uposażenia, wlicza się oprócz miesięcznego uposażenia podstawowego i stałych dopłat — również średnie wynagrodzenie dodatkowe za pełnienie dyżuru nocnego lub pogotowia pracy z trzech bezpośrednio poprzedzających nieobecność miesięcy, jeżeli pełnienie dyżurów (pogotowia pracy) ma charakter stały, a także średnie wynagrodzenie dodatkowe z okresu ostatnich trzech miesięcy poprzedzających przerwę w pracy za godziny nadliczbowe stale występujące.

2. Jeżeli apteka lub punkt apteczny został w całości lub częściowo unieruchomiony z powodu re-

montu lub z innych uzasadnionych przyczyn i z tego powodu pracownik farmaceutyczny nie pełni w nim dyżurów lub pogotowia pracy, wypłaca mu się przez okres nie dłuższy niż 3 miesiące przeciętne wynagrodzenie za dyżury.

3. Jeżeli pracownik farmaceutyczny, o którym mowa w ust. 2, pełni dyżury w innym zakładzie pracy, przysługuje mu prawo wyboru wynagrodzenia określonego w ust. 2 albo wynagrodzenia za pełnione dyżury.

§ 10. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia określi szczegółowe zasady pełnienia dyżurów nocnych i pogotowia pracy, a także warunki, w których pełnienie dyżurów nocnych (pogotowia pracy) ma charakter stały.

§ 11. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia może ustalić dodatkowe wynagrodzenie ryczałtowe za wykonywanie w aptekach czynności innych niż określone w §§ 7 i 8.

Dodatkowe wynagrodzenie za pracę na niektórych stanowiskach.

§ 12. 1. Stawki uposażenia podstawowego (§ 2 ust. 1) pracowników farmaceutycznych zatrudnionych na określonych stanowiskach podwyższa się od zł 200 do 800 w zależności od zakresu odpowiedzialności.

2. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia oraz w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac określi rodzaje stanowisk, do których przywiązane będzie dodatkowe wynagrodzenie miesięczne (ust. 1), oraz ustali wysokość tego wynagrodzenia i zasady wypłacania.

Dodatkowe wynagrodzenie za pracę na niektórych terenach.

§ 13. 1. Pracownikom farmaceutycznym zatrudnionym w aptekach i punktach aptecznych na terenach, na których występuje dotkliwy brak kadr farmaceutycznych, może być przyznane na okres przejściowy dodatkowe wynagrodzenie w wysokości od 200 do 700 zł miesięcznie.

2. Decyzję o przyznaniu dodatkowego wynagrodzenia podejmuje kierownik wydziału zdrowia i opieki społecznej prezydium rady narodowej stopnia wojewódzkiego na wniosek kierownika zakładu społecznego służby zdrowia, dyrektora zarządu aptek lub dyrektora przedsiębiorstwa uzdrowiskowego.

3. W stosunku do pracowników farmaceutycznych zatrudnionych w aptekach resortu komunikacji uprawnienia w zakresie przyznawania dodatkowego wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 1, przysługują Ministrowi Komunikacji.

Zasady wypłacania dodatkowych wynagrodzeń.

§ 14. 1. Pracownikowi, który przez okres przekraczający 3 miesiące nie pełni obowiązków uzasadniających prawo do dodatkowych wynagrodzeń (§§ 12 i 13), mogą być one wypłacane nadal za zgodą organu sprawującego bezpośredni nadzór nad zakładem pracy.

2. Dodatkowe wynagrodzenia określone w §§ 12 i 13 nie przysługują pracownikowi zawieszonemu w pełnieniu obowiązków służbowych.

Nagrody.

§ 15. 1. Wyróżniającym się w pracy pracownikom zatrudnionym w aptekach otwartych mogą być raz na kwartał przyznane nagrody.

2. Nagroda nie może przekraczać 25% uposażenia podstawowego pracownika.

3. Na wypłatę nagród mogą być przeznaczone oszczędności w planowanym funduszu płac. Fundusz nagród nie może przekraczać 5% funduszu płac pracowników aptek otwartych.

4. O przyznaniu nagrody decyduje dyrektor zarządu aptek w porozumieniu z radą zakładową.

Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 16. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia może przyznać uposażenie przewidziane w niniejszym rozporządzeniu pracownikom zatrudnionym przy wykonywaniu analiz w laboratoriach kontrolnych, a posiadających kwalifikacje równorzędne z kwalifikacjami pracowników farmaceutycznych.

§ 17. Magistrom farmacji, którzy w dniu wejścia w życie rozporządzenia pobierali dodatek za stopień naukowy doktora nauk lub kandydata nauk, zatrudnionym w aptekach i innych zakładach społecznych służby zdrowia oraz laboratoriach kontrolnych w wymiarze określonym w § 5 ust. 1, przysługuje nadal ten dodatek na zasadach obowiązujących w dniu 31 maja 1966 r.

§ 18. Pracownikom objętym rozporządzeniem nie przysługuje:

1) dodatek pobierany dotychczas w myśl uchwały nr 103 Rady Ministrów z dnia 16 marca 1963 r. w sprawie podwyżki wynagrodzeń za pracę najniższej zarabiających pracowników przedsiębiorstw, instytucji i urzędów oraz obniżenia skali podatku od wynagrodzeń (Monitor Polski Nr 25, poz. 124),

2) dodatek określony w uchwale nr 301 Rady Ministrów z dnia 14 września 1963 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku kwartalnego dla pracujących.

§ 19. 1. Dla pracowników objętych rozporządzeniem przejściowy dodatek mieszkaniowy wprowadzony uchwałą nr 187 Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1965 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku mieszkaniowego (Monitor Polski Nr 43, poz. 239) w kwocie ustalonej przez wynajmującego

w wyciągu z karty lokatorskiej ulega z dniem 1 czerwca 1966 r. trwałemu zmniejszeniu o kwotę równą 50% podwyżki wynagrodzenia netto, uzyskanej w wyniku regulacji, nie wyższą jednak od dodatku mieszkaniowego.

2. Przez podwyżkę wynagrodzenia należy rozumieć wzrost netto stałych elementów wynagrodzenia, tj. uposażenia podstawowego oraz dopłat do tego uposażenia w głównym miejscu pracy.

3. W razie gdy kwota podwyżki (ust. 2) jest niższa niż 200% pełnego dodatku, pozostałą część dodatku po potrąceniu kwoty określonej w ust. 1 i 2 wypłaca się do dnia 31 grudnia 1966 r.

4. Począwszy od 1 stycznia 1967 r. ustalenie wysokości pozostałej części dodatku następuje w okresach półrocznych.

5. Za podstawę do określenia wysokości pozostałej części dodatku na każde półrocze, począwszy od I półrocza 1967 r., przyjmuje się porównanie średniomiesięcznego zarobku netto z poprzedniego półrocza ze średniomiesięcznym zarobkiem netto z okresu bazowego, tj. od 1 września 1964 r. do 31 sierpnia 1965 r., powiększonego o kwotę podwyżki wynagrodzenia netto w dniu 1 czerwca 1966 r. (ust. 2).

6. Wzrost zarobku w stosunku do powiększonego zgodnie z ust. 5 zarobku bazowego skutkuje obniżeniem w następnym półroczu dodatku, o którym mowa w ust. 3, w wysokości 50% uzyskanego wzrostu zarobku netto.

7. W razie uzyskania w przekroju rocznym począwszy od 1967 r. średniomiesięcznego wzrostu zarobku w wysokości co najmniej 200% kwoty dodatku, o którym mowa w ust. 3, następuje trwała utrata dodatku, niezależnie od wysokości zarobku uzyskiwanego w późniejszych okresach. W tym celu, niezależnie od obliczeń półrocznych, dokonuje się obliczeń zarobku osiągniętego w każdym roku kalendarzowym.

8. W zakresie uregulowanym niniejszym rozporządzeniem nie mają zastosowania przepisy uchwały nr 187 Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1965 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku mieszkaniowego (Monitor Polski Nr 43, poz. 239).

9. Upoważnia się Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac do określenia w porozumieniu z Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej i Centralną Radą Związków Zawodowych sposobu rozliczenia przejściowych dodatków mieszkaniowych wypłaconych za miesiąc czerwiec 1966 r. z uwzględnieniem przepisów ust. 1—8.

§ 20. 1. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 grudnia 1958 r. w sprawie wynagrodzenia pracowników farmaceutycznych oraz wynagrodzenia innych pracowników zatrudnionych w aptekach otwartych i kolejowych (Dz. U. Nr 74, poz. 378).

2. Do czasu wydania odpowiednich przepisów na podstawie niniejszego rozporządzenia utrzymuje się w mocy przepisy wydane na podstawie rozporządzenia wymienionego w ust. 1 dotyczące:

- 1) zasad obliczania stażu pracy pracowników farmaceutycznych,
- 2) zasad pełnienia dyżurów nocnych i pogotowia pracy w aptekach społecznych,

3) wynagrodzenia ryczałtowego dla kierowników aptek otwartych za prowadzenie punktów aptecznych,

4) wynagrodzenia niektórych pracowników zatrudnionych przy wykonywaniu analiz w laboratoriach kontrolnych.

§ 21. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Zdrowia i Opieki Społecznej, Przewodniczącemu Komitetu Pracy i Płac, Ministrowi Finansów oraz innym zainteresowanym ministrom.

§ 22. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 czerwca 1966 r., z tym że podwyżka wynagrodzenia za miesiąc czerwiec 1966 r. wynikająca z regulacji ulega zmniejszeniu o wypłacony za ten miesiąc dodatek mieszkaniowy lub odpowiednią jego część, jeżeli pracownik traci wskutek podwyżki prawo do tego dodatku w całości lub w części.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

72

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 27 maja 1966 r.

w sprawie uposażenia średniego personelu medycznego.

(Dziennik Ustaw z dnia 10 czerwca 1966 r. Nr 20, poz. 124)

Na podstawie art. 24 i 31 ust. 2 ustawy z dnia 28 października 1948 r. o zakładach społecznych służby zdrowia i planowej gospodarce w służbie zdrowia (Dz. U. z 1948 r. Nr 55, poz. 434, z 1950 r. Nr 36, poz. 327, z 1951 r. Nr 1, poz. 2 i z 1955 r. Nr 11, poz. 67) zarządza się, co następuje:

Przepisy ogólne.

§ 1. Rozporządzenie reguluje uposażenie:

1) starszych felczerów, felczerów, pielęgniarek, instruktorów higieny, dietetyczek, psychotekników, techników chemicznych, położnych, asystentek pielęgniarstwa, higienistek szkolnych, dyplomowanych opiekunek dziecięcych, masażyistów, piastunek dyplomowanych, młodszych pielęgniarek, pielęgniarek przyuczonych, przyuczonych laborantów medycznych, dietetyczek przyuczonych, masażyistów przyuczonych i techników protez ocznych, zatrudnionych:

- w zakładach społecznych służby zdrowia,
- w zakładach pomocy społecznej,
- w zakładach kolejowej służby zdrowia oraz
- w przedsiębiorstwach uzdrowiskowych,

2) ortoptystów, instruktorów terapii zajęciowej posiadających pełne średnie wykształcenie, zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia i zakładach pomocy społecznej,

3) techników medycznych, instruktorów terapii zajęciowej posiadających dyplom państwowej szkoły medycznej oraz preparatorów i wykwalifikowanych pomocy dentystycznych, zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia i zakładach pomocy społecznej,

4) instruktorów gimnastyki leczniczej i logopedów zatrudnionych w zakładach służby zdrowia i zakładach pomocy społecznej,

5) kontrolerów sanitarnych zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia.

Uposażenie podstawowe.

§ 2. 1. Ustala się dla pracowników wymienionych w § 1 pkt 1, 2 i 3, z wyjątkiem położnych miejskich i wiejskich oraz położnych izb porodowych,

miesięczne uposażenie podstawowe według następujących grup i szczebli:

Grupa uposażenia	Uposażenie miesięczne w złotych				
	Szczebel A	Szczebel B	Szczebel C	Szczebel D	Szczebel E
I—P	1.000	1.100	1.140	1.210	1.280
II—P	1.050	1.160	1.200	1.270	1.350
III—P	1.200	1.320	1.360	1.440	1.520
IV—P	1.300	1.430	1.480	1.560	1.650
V—P	1.450	1.600	1.650	1.750	1.850
VI—P	1.600	1.770	1.820	1.930	2.040
VII—P	1.750	1.930	1.990	2.110	2.230

2. Zasady zaliczania pracowników do poszczególnych szczebli ustala w drodze rozporządzenia Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia i w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac.

3. Uposażenie określone w ust. 1 wypłaca się miesięcznie z góry.

4. Grupy uposażenia przysługujące poszczególnym kategoriom pracowników w zależności od stażu pracy określa załącznik do rozporządzenia.

5. Przejście do wyższej grupy uposażenia następuje z dniem pierwszym miesiąca po nabyciu uprawnień do tej grupy.

6. Do stażu pracy określonego w załączniku do rozporządzenia zalicza się również okresy wykonywania czynności fachowych przed uzyskaniem uprawnień zawodowych, mających wpływ na podniesienie kwalifikacji zawodowych. Starszym felczerom i felczerom, którzy ukończyli 1^{1/2}-roczną szkołę felcerską, zalicza się ponadto okres nauki w tej szkole, a pielęgniarkom, które po zwolnieniu z administracji ukończyły 2-letnią szkołę pielęgniarstwa — okres nauki w tej szkole, jeżeli poprzednio pracowały co najmniej 5 lat w administracji.

7. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia określi szczegółowe zasady i tryb obliczania okresu pracy, stanowiącego podstawę przejścia do wyższej grupy uposażenia.

§ 3. 1. Uposażenie określone w § 2 ust. 1 otrzymują:

1) pracownicy zatrudnieni w wymiarze 30 godzin tygodniowo:

a) bezpośrednio przy pielęgnacji chorych leczonych radem lub innymi ciałami promieniotwórczymi,
b) w zakładach (pracowniach) rentgenologicznych i fizykoterapeutycznych,

c) w zakładach medycyny sądowej, zakładach anatomopatologicznych lub prosektoriach,

2) masażyści niewidomi zatrudnieni w wymiarze 36 godzin tygodniowo,

3) pracownicy wymienieni w § 1 pkt 1 lit. c) zatrudnieni w wymiarze 42 godzin tygodniowo,

4) pozostali pracownicy wymienieni w § 1 pkt 1-3 zatrudnieni w wymiarze 46 godzin tygodniowo.

2. W razie zatrudnienia pracowników wymienionych w § 1 pkt 1—3 w wymiarze godzin mniejszym niż określony w ust. 1 wypłaca się uposażenie za godzinę pracy, stanowiące następującą część miesięcznego uposażenia podstawowego:

1) $\frac{1}{200}$ przy zatrudnieniu w wymiarze 46 godzin tygodniowo,

2) $\frac{1}{175}$ przy zatrudnieniu w wymiarze 42 godzin tygodniowo,

3) $\frac{1}{150}$ przy zatrudnieniu w wymiarze 36 godzin tygodniowo,

4) $\frac{1}{125}$ przy zatrudnieniu w wymiarze 30 godzin tygodniowo.

§ 4. W razie zatrudnienia w większym wymiarze niż określony w § 3 ust. 1 pracownicy wymienieni w § 1 pkt 1 lit. a), b) i d), pkt 2 i 3 otrzymują dopłatę obliczoną od uposażenia podstawowego, określonego w § 2 ust. 1:

1) w wysokości 50% za dwie pierwsze dodatkowe godziny pracy dziennej,

2) w wysokości 100% za dalsze dodatkowe godziny pracy dziennej, nocnej w godzinach od 22 do 6 oraz za pracę w dni ustawowo wolne od pracy.

Dodatkowe wynagrodzenie za pracę na niektórych stanowiskach.

§ 5. 1. Uposażenie podstawowe średniego personelu medycznego w zakładach społecznych służby zdrowia na niektórych stanowiskach podwyższa się, w zależności od zakresu odpowiedzialności, o kwotę od 100 do 550 zł miesięcznie.

2. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia i w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac określi stanowiska, do których przywiązane będzie dodatkowe wynagrodzenie, oraz ustali wysokość dodatkowego wynagrodzenia dla poszczególnych stanowisk i zasady ich wypłacania.

Dodatkowe wynagrodzenie za pracę w warunkach szpitalnych.

§ 6. 1. Pracownikom wymienionym w § 1 pkt 1—3, zatrudnionym w wymiarze określonym w § 3 ust. 1 w szpitalach, klinikach, sanatoriach uzdrowiskowych, półsanatoriach, działach leczniczych instytutów naukowo-badawczych oraz w izbach chorych, oddziałach szpitalnych stacji pogotowia ratunkowego oraz w domach małych dzieci i zakładach pomocy społecznej, jeżeli ich praca polega na wykonywaniu czynności zawodowych w tych komórkach organizacyjnych — podwyższa się uposażenie podstawowe o następujące kwoty:

1) zaszerzgowanym od grupy I—P do III—P — 150 zł,

2) zaszerzgowanym od grupy IV—P do VII—P — 200 zł.

2. Pielęgniarkom zatrudnionym w zakładach wyszczególnionych w ust. 1 na oddziałach: ortopedycznych, urazowych, rehabilitacyjnych narządu ruchu i neurochirurgicznych, zamiast kwot określonych w ust. 1, podwyższa się uposażenie podstawowe o następujące kwoty:

1) zaszerzgowanym do grupy I—P do III—P — 250 zł,

2) zaszerzgowanym od grupy IV—P do VII—P — 300 zł.

3. Pracownikom, którzy zgodnie z rozkładem zajęć pracują w systemie zmianowym, oraz przełożonym pielęgniarek i oddziałowym zatrudnionym w zakładach i komórkach organizacyjnych wymienionych w ust. 1 i 2 zwiększa się dodatkowo uposażenie podstawowe o dalsze 50 zł.

4. W razie zatrudnienia w wymiarze mniejszym niż wymagany w myśl § 3 ust. 1 pracownikom wypłaca się wynagrodzenie dodatkowe, określone w ust. 1—3, przy odpowiednim zastosowaniu dzielnika przewidzianego w § 3 ust. 2.

5. Przepis ust. 1 pkt 2 oraz ust. 3 stosuje się odpowiednio do położnych zatrudnionych w izbach porodowych.

Dodatkowe wynagrodzenie za instrumentowanie.

§ 7. Starszym felczerom, felczerom, pielęgniarkom i położnym, do których obowiązków należy samodzielne wykonywanie czynności w zakresie instrumentowania, podwyższa się uposażenie podstawowe o następujące kwoty:

Pracownikom zaszerzgowanym do grupy	Kwota miesięczna złotych
III—P	120
IV—P	130
V—P	140
VI—P	170
VII—P	180

Dodatkowe wynagrodzenie dla pracowników sprawujących opiekę zdrowotną nad pracownikami państwowych gospodarstw rolnych oraz niektórych ośrodków przemysłowych.

§ 8. 1. Podwyższa się dodatkowo miesięczne uposażenie podstawowe o kwoty w wysokości od 300 do 500 zł starszym felczerom, felczerom i pielęgniarkom zatrudnionym zgodnie z § 3 ust. 1 w przyzakładowych ośrodkach zdrowia lub lekarskich punktach zdrowia — do których podstawowych obowiązków należy:

- podnoszenie stanu higieniczno-sanitarnego rolnych zakładów pracy,
- poprawa ogólnego stanu zdrowia pracowników tych zakładów,
- systematyczne udzielanie świadczeń felczerkich i pielęgniarskich pracownikom tych zakładów oraz członkom ich rodzin.

2. Kwoty określone w ust. 1 mogą być przyznane starszym felczerom, felczerom i pielęgniarkom zatrudnionym w nowo powstających dużych ośrodkach przemysłowych. Wykaz tych ośrodków ustala Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia oraz w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac.

3. Wynagrodzenie dodatkowe określone w ust. 1 i 2 przyznaje się na ustalony okres, nie dłużej jednak niż do końca roku kalendarzowego.

4. Wynagrodzenie dodatkowe, określone w ust. 1 i 2, może być cofnięte lub obniżone na okres od 1 do 3 miesięcy, jeżeli pracownik nie wykonuje należycie powierzonych mu obowiązków.

5. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia i w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac określa warunki i tryb postępowania w wypadkach obniżania lub cofania dodatkowego wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 1.

Wynagrodzenie za dodatkowe wykonywanie czynności terapeutycznych.

§ 9. 1. Pielęgniarkom, asyistentkom pielęgniarskim i młodszymi pielęgniarkom, zatrudnionym w wymiarze 46 godzin tygodniowo na stanowisku terapeutek w zakładach leczniczych lub rehabilitacyjnych dla chorych na chorobę Heinego-Medina, jeżeli do ich podstawowych obowiązków należy wykonywanie masaży lub kocowania — zwiększa się uposażenie podstawowe o kwotę 300 zł miesięcznie.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do masażystów, zatrudnionych w zakładach wymienionych w ust. 1, do których podstawowych obowiązków należy kocowanie.

3. W razie zatrudnienia w wymiarze mniejszym niż określony w ust. 1 i 2 pracownikom wypłaca się dodatkowe wynagrodzenie przy odpowiednim zastosowaniu dzielnika przewidzianego w § 3 ust. 2 pkt 1.

Dodatkowe wynagrodzenie z innych tytułów.

§ 10. Starszym felczerom, felczerom, pielęgniarkom, asyistentkom pielęgniarskim, młodszymi pielęgniarkom oraz przyuczonym pielęgniarkom zatrudnionym w zespołach lotnictwa sanitarnego, do których podstawowych obowiązków należy opieka nad chorym w czasie lotu, przysługuje uposażenie podstawowe zwiększone o kwotę 1.200 zł miesięcznie, stanowiącą ekwiwalent za dodatkowe wyżywienie z tytułu odbywania lotów.

§ 11. Starszym felczerom zwiększa się uposażenie podstawowe o kwotę 100 zł miesięcznie.

§ 12. Starszym felczerom, felczerom i pielęgniarkom wiejskich ośrodków zdrowia, którzy oprócz innych obowiązków służbowych wykonują podstawowe badania laboratoryjne (analityczne) zgodnie z zasadami określonymi przez Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia — zwiększa się uposażenie podstawowe o kwotę 200 zł miesięcznie.

§ 13. 1. Starszym felczerom, felczerom, pielęgniarkom i położnym, którzy po dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia podejmą pracę w wiejskim ośrodku zdrowia, przysługuje przez okres dwóch lat od dnia podjęcia pracy dodatkowe wynagrodzenie w wysokości 300 zł miesięcznie, jeżeli:

- a) wymiar godzin zatrudnienia w tym ośrodku nie jest mniejszy od określonego w § 3 ust. 1 oraz
- b) zamieszkują na terenie gromady lub osiedla, stanowiącego rejon ośrodka zdrowia lub jego część.

2. Decyzję o przyznaniu dodatkowego wynagrodzenia podejmuje właściwy do spraw zdrowia i opieki społecznej organ prezydium wojewódzkiej rady narodowej.

§ 14. Starszym felczerom, felczerom i pielęgniarkom, zatrudnionym przy podawaniu narkozy, jeżeli czynność ta stanowi ich podstawową funkcję — zwiększa się dodatkowo uposażenie podstawowe o kwotę 150 zł miesięcznie.

§ 15. Laborantom lub technikom medycznym, zatrudnionym przy wykonywaniu zdjęć małoobrazkowych:

a) w ruchomych ambulansach rtg, za wykonanie każdego następnego tysiąca zdjęć ponad normę, wynoszącą 3 000 szt. miesięcznie, zwiększa się podstawowe uposażenie o kwotę 150 zł,

b) w zespołach stacjonarnych, za wykonanie każdego następnego tysiąca zdjęć ponad normę, wynoszącą 5 000 szt. miesięcznie, zwiększa się podstawowe uposażenie o kwotę 100 zł.

Zasady wypłacania dodatkowego wynagrodzenia.

§ 16. 1. Kwoty przysługujące z tytułu dodatkowego wynagrodzenia wypłaca się miesięcznie z dołu.

2. Dodatkowe wynagrodzenie nie przysługuje pracownikowi zawieszonemu w pełnieniu obowiązków służbowych.

3. Pracownikowi, który przez okres przekraczający 3 miesiące nie pełni obowiązków służbowych, uzasadniających prawo do dodatkowego wynagro-

dzenia, może być ono wypłacone wyłącznie za zgodą organu sprawującego bezpośredni nadzór nad zakładem pracy.

§ 17. 1. Dodatkowe wynagrodzenie z tytułu instrumentowania, czynności terapeutyczne, wykonywania podstawowych badań laboratoryjnych, zatrudnienia przy podawaniu narkozy i za wyżywienie z tytułu pracy w lotnictwie sanitarnym przysługuje tylko w okresie wykonywania czynności uzasadniających otrzymywanie zwiększonego uposażenia albo w okresie pozostawania w gotowości do wykonywania tych czynności. W razie zmiany charakteru zatrudnienia pracownik traci niezwłocznie prawo do takiego wynagrodzenia.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w razie przerwania ciąży kobiety ciężarnej do pracy lżejszej lub nieszkodliwej dla zdrowia. W takim wypadku kobiecie przysługuje dodatkowe wynagrodzenie określone w ust. 1 do czasu ukończenia przerwy w pracy, przysługującej w związku z porodem.

Uposażenie ryczałtowe położnych.

§ 18. 1. Ustala się dla położnych miejskich, wiejskich oraz położnych izb porodowych uposażenie ryczałtowe w następującej wysokości:

Grupa uposażenia	Staż pracy	Ryczałtowe uposażenie miesięczne w złotych	
		dla nie posiadających świadectwa dojrzałości	dla posiadających świadectwo dojrzałości
I—R	w ciągu pierwszych 5 lat po uzyskaniu uprawnień do wykonywania zawodu	1.200	1.300
II—R	po 5 latach	1.300	1.450
III—R	po 10 latach	1.450	1.600
IV—R	po 18 latach	1.600	1.750

2. Uposażenie określone w ust. 1 wypłaca się miesięcznie z góry.

§ 19. 1. Położnej wiejskiej za przyjęcie porodów powyżej sześciu miesięcznie wypłaca się dodatkowe wynagrodzenie ryczałtowe za siódmy i ósmy poród w wysokości po 60 zł, a za dziewiąty i każdy następny po 80 zł.

2. Położnej miejskiej za przyjęcie każdego porodu powyżej ośmiu miesięcznie wypłaca się dodatkowe wynagrodzenie ryczałtowe za dziewiąty i dziesiąty poród po 60 zł, a za jedenasty i każdy następny po 80 zł.

3. Położnej zatrudnionej w izbie porodowej wypłaca się dodatkowe wynagrodzenie ryczałtowe za przyjęcie każdego porodu powyżej trzynastu miesięcznie po 60 zł.

§ 20. 1. Położne wiejskie i miejskie oraz położne zatrudnione w izbach porodowych pobierają uposażenie ryczałtowe (§§ 18 i 19) za ogół czynności wchodzących w zakres ich obowiązków.

2. Przepisy § 2 ust. 5 i 6 stosuje się odpowiednio.

Uposażenie kontrolerów sanitarnych.

§ 21. 1. Ustala się dla kontrolerów sanitarnych, zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia, uposażenie podstawowe według następujących grup i szczebli:

Grupa uposażenia	Staż pracy	Uposażenie miesięczne w złotych	
		Szczebel A	Szczebel B
I	w ciągu pierwszych 5 lat	860	1.170
II	po 5 latach	900	1.220
III	po 10 latach	1.000	1.360

2. Uposażenie określone w ust. 1 wypłaca się miesięcznie z góry.

§ 22. 1. Przejście do wyższej grupy uposażenia podstawowego następuje z dniem pierwszym najbliższego miesiąca po nabyciu uprawnień do tej grupy.

2. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia określi szczegółowo zasady obliczania stażu pracy stanowiącego podstawę przejścia do wyższej grupy uposażenia.

§ 23. 1. Uposażenie określone w § 21 otrzymują kontrolerzy sanitarni przy zatrudnieniu w wymiarze 42 godzin tygodniowo.

2. W razie zatrudnienia w wymiarze godzin mniejszym lub większym niż określony w ust. 1,

a nie przekraczającym 46 godzin tygodniowo, wypłaca się uposażenie za godzinę — stanowiące $\frac{1}{175}$ część uposażenia określonego w § 21 ust. 1.

3. W razie zatrudnienia w wymiarze większym niż 46 godzin tygodniowo, a także w razie zatrudnienia w porze nocnej lub w dni ustawowo wolne od pracy wypłaca się wynagrodzenie za godziny nadliczbowe zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa pracy. Wynagrodzenie za te godziny oblicza się według stawek godzinowych wynikających z uposażenia podstawowego.

§ 24. 1. Kontrolerom sanitarnym zatrudnionym na stanowisku instruktora dezynfekcji, dezynsekcji i deratyzacji w stacji sanitarno-epidemiologicznej i w kolumnie sanitarnej — zwiększa się uposażenie podstawowe o kwotę 120 zł miesięcznie.

2. Przy wypłacie dodatkowego wynagrodzenia stosuje się odpowiednio przepisy § 23.

Uposażenie instruktorów gimnastyki leczniczej.

§ 25. 1. Instruktorom gimnastyki leczniczej oraz logopedom przysługuje uposażenie obliczone przy odpowiednim zastosowaniu przepisów §§ 1, 2, 4, 6, 13, 15 i 17 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 maja 1954 r. w sprawie uposażenia nauczycieli i wychowawców (Dz. U. z 1954 r. Nr 26, poz. 103 i Nr 31, poz. 127, z 1955 r. Nr 42, poz. 256, z 1956 r. Nr 37, poz. 168, z 1958 r. Nr 52, poz. 249, z 1960 r. Nr 38, poz. 223, z 1961 r. Nr 34, poz. 167 i Nr 42, poz. 220, z 1962 r. Nr 6, poz. 22, z 1963 r. Nr 44, poz. 248 i z 1965 r. Nr 44, poz. 275) oraz przepisów § 5 niniejszego rozporządzenia.

2. Dodatkowe wynagrodzenie za pracę w warunkach szczególnych otrzymują instruktorzy gimnastyki leczniczej oraz logopedzi na zasadzie przepisów obowiązujących w dniu 31 maja 1966 r.

3. Stawkę uposażenia określoną w ust. 1 otrzymują instruktorzy gimnastyki leczniczej przy zatrudnieniu w wymiarze godzin ustalonym dla nauczycieli gimnastyki w szkołach ogólnokształcących.

4. Stawkę uposażenia określoną w ust. 1 otrzymują logopedzi przy zatrudnieniu w wymiarze godzin ustalonym dla logopedów w szkołach specjalnych.

Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 26. 1. Do uposażenia przysługującego pracownikowi za czas uzasadnionej nieobecności w pracy, za który pracownik w myśl obowiązujących przepisów zachowuje prawo do uposażenia, wlicza się:

1) miesięczne uposażenie podstawowe,

2) kwoty dodatkowego wynagrodzenia otrzymywane stale przez pracownika,

3) średnie wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych z okresu ostatnich 3 poprzedzających przerwę w pracy miesięcy — jeżeli praca w godzinach nadliczbowych ma charakter stały, bądź

4) średnie wynagrodzenie za przyjęcie dodatkowych porodów obliczone na podstawie 3 ostatnich, poprzedzających przerwę w pracy miesięcy.

2. W razie zachorowania na gruźlicę lub inną chorobę zakaźną w związku przyczynowym z zatrudnieniem pracownik zachowuje prawo do pełnego ostat-

nio otrzymywanego uposażenia przez okres trwania stosunku pracy.

§ 27. 1. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia określa:

1) stanowiska, na których wolno zatrudniać pracowników wymienionych w § 1 pkt 1 lit. d),

2) szczegółowe zasady obliczania okresu pracy stanowiącego podstawę do przejścia do wyższej stawki uposażenia,

3) szczegółowe warunki zatrudnienia, przy których mają zastosowanie przepisy § 3 ust. 1 pkt 1 lit. a) i b).

2. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia oraz w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac może określić dla pracowników wymienionych w § 1 pkt 1, 2 i 3 w ramach zatwierdzonego funduszu płac wynagrodzenie ryczałtowe za stałe lub dorywcze wykonywanie prac zleconych.

§ 28. Minister Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej oraz w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia określa stanowiska, na których wolno zatrudniać pracowników wymienionych w § 1 pkt 1 lit. c), a ponadto w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac określa dodatkowe wynagrodzenie za pełnienie funkcji kierowniczych dla tych stanowisk.

§ 29. 1. Dla pracowników średniego personelu medycznego objętych regulacją płac przejściowy dodatek mieszkaniowy wprowadzony uchwałą nr 187 Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1965 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku mieszkaniowego (Monitor Polski Nr 43, poz. 239), w kwocie ustalonej przez wynajmującego w wyciągu z karty lokatorskiej, ulega z dniem 1 czerwca 1966 r. trwałemu zmniejszeniu o kwotę równą 50% podwyżki wynagrodzenia netto, uzyskanej w wyniku regulacji, nie wyższą jednak od dodatku mieszkaniowego.

2. Przez podwyżkę wynagrodzenia należy rozumieć wzrost netto stałych elementów wynagrodzenia, tj. uposażenia podstawowego oraz dodatków do tego uposażenia w głównym miejscu pracy.

3. W razie gdy kwota podwyżki (ust. 2) jest niższa niż 200% pełnego dodatku, pozostałą część dodatku po potrąceniu kwoty określonej w ust. 1 i 2 wypłaca się do dnia 31 grudnia 1966 r.

4. Począwszy od 1 stycznia 1967 r. ustalenie wysokości pozostałej części dodatku następuje w okresach półrocznych.

5. Za podstawę do określenia wysokości pozostałej części dodatku na każde półrocze począwszy od I półrocza 1967 r. przyjmuje się porównanie średniomiesięcznego zarobku netto z poprzedniego półrocza ze średniomiesięcznym zarobkiem netto z okresu bazowego, tj. od 1 września 1964 r. do 31 sierpnia 1965 r., powiększonego o kwotę podwyżki wynagrodzenia netto w dniu 1 czerwca 1966 r. (ust. 2).

6. Wzrost zarobku w stosunku do powiększonego zgodnie z ust. 5 zarobku bazowego skutkuje obniżeniem w następnym półroczu dodatku, o którym mowa w ust. 3, w wysokości 50% uzyskanego wzrostu zarobku netto.

7. W razie uzyskania w przekroju rocznym po-

cząwszy od 1967 r. średniomiesięcznego wzrostu zarobku w wysokości co najmniej 200% kwoty dodatku, o którym mowa w ust. 3, następuje trwała utrata dodatku, niezależnie od wysokości zarobku uzyskiwanego w późniejszych okresach. W tym celu — niezależnie od obliczeń półrocznych — dokonuje się obliczeń zarobku osiągniętego w każdym roku kalendarzowym.

8. W zakresie uregulowanym niniejszym rozporządzeniem nie mają zastosowania postanowienia uchwały nr 187 Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1965 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku mieszkaniowego (Monitor Polski Nr 43, poz. 239).

9. Upoważnia się Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac do określenia w porozumieniu z Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej i Centralną Radą Związków Zawodowych sposobu rozliczenia przejściowych dodatków mieszkaniowych wypłaconych za miesiąc czerwiec 1966 r., z uwzględnieniem przepisów ust. 1—8.

§ 30. Z dniem wejścia w życie rozporządzenia pracownikom objętym rozporządzeniem nie przysługuje:

1) dodatek pobierany dotychczas w myśl uchwały nr 103 Rady Ministrów z dnia 16 marca 1963 r. w sprawie podwyżki wynagrodzeń za pracę najmniej zarabiających pracowników przedsiębiorstw, instytucji i urzędów oraz obniżenia skali podatków od wynagrodzeń (Monitor Polski Nr 25, poz. 124),

2) dodatek określony w uchwale nr 301 Rady Ministrów, z dnia 14 września 1963 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku kwartalnego dla pracujących.

§ 31. Tracą moc:

1) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 grudnia 1958 r. w sprawie uposażenia niektórych pracowników służby zdrowia (Dz. U. z 1958 r. Nr 74, poz. 379, z 1961 r. Nr 43, poz. 231, z 1962 r. Nr 6, poz. 21 i Nr 31, poz. 146 oraz z 1963 r. Nr 43, poz. 238),

2) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 24 listopada 1956 r. w sprawie uposażenia kontrolerów sanitarnych zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia (Dz. U. z 1956 r. Nr 58, poz. 274, z 1957 r. Nr 51, poz. 251 i z 1962 r. Nr 6, poz. 21),

3) zarządzenie nr 14 Prezesa Rady Ministrów

z dnia 14 stycznia 1956 r. w sprawie stanowisk w przedsiębiorstwach uzdrowiskowych, na których mogą być zatrudnione pielęgniarki, oraz dodatków funkcyjnych przywiązanych do tych stanowisk (Monitor Polski Nr 5, poz. 38).

§ 32. Zachowują moc przepisy wykonawcze wydane na podstawie dotychczasowych rozporządzeń, mianowicie:

1) zarządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 14 grudnia 1961 r. w sprawie zasad obliczania stażu pracy niektórych pracowników służby zdrowia (Monitor Polski z 1962 r. Nr 1, poz. 1),

2) zarządzenie Ministra Zdrowia z dnia 5 października 1957 r. w sprawie warunków zatrudnienia, przy których praca pracowników połączona jest z narażeniem na działanie promieni Roentgena, ciał promieniotwórczych oraz fal elektromagnetycznych (Monitor Polski Nr 81, poz. 489),

3) zarządzenie Ministra Zdrowia z dnia 21 grudnia 1956 r. w sprawie zasad obliczania stażu pracy kontrolerów sanitarnych (Monitor Polski z 1957 r. Nr 29, poz. 204),

4) zarządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 1 lutego 1962 r. w sprawie wynagrodzenia dla pracowników zakładów społecznych służby zdrowia prowadzących szkolenie w zakresie praktycznej nauki zawodu (Monitor Polski Nr 33, poz. 158),

— do czasu wydania odpowiednich przepisów wykonawczych na podstawie niniejszego rozporządzenia.

§ 33. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Zdrowia i Opieki Społecznej, Przewodniczącemu Komitetu Pracy i Płac, Ministrowi Finansów oraz innym zainteresowanym ministrom.

§ 34. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 czerwca 1966 r., z tym że podwyżka wynagrodzenia za miesiąc czerwiec 1966 r. wynikająca z regulacji ulega zmniejszeniu o wypłacony za ten miesiąc dodatek mieszkaniowy lub odpowiednią jego część, jeżeli pracownik traci wskutek podwyżki prawo do tego dodatku w całości lub w części.

Prezes Rady Ministrów; J. Cyrankiewicz

Załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 maja 1966 r. (poz. 124);

GRUPY UPOSAŻENIA PRZYŚLUGUJĄCE POSZCZEGÓLNYM KATEGORIOM PRACOWNIKÓW

Grupa uposażenia	Przyuczeni: pielęgniarka, laborant medyczny, masażysta, dietetyczka	Młodsza pielęgniarka	Piastunka dyplomowana	Dyplomowana opiekunka dziecięca	Asystentka pielęgniarska, preparator, wykwalifikowana pomoc dentystyczna	Pielęgniarka, położna ¹⁾ , laborant chemiczny, higienistka szkolna, masażysta posiadający co najmniej średnie wykształcenie, psychotechnik, technik protez ocznych, ortoptysta, instruktor terapii zajęciowej posiadający pełne średnie wykształcenie	Starszy felczer, pielęgniarka, dietetyczka, instruktor higieny, technik medyczny, położna ¹⁾ , laborant chemiczny i higienistka szkolna, posiadający świadectwo dojrzałości lub wykształcenie równorzędne oraz instruktor terapii zajęciowej posiadający dyplom ukończenia państwowej średniej szkoły medycznej
I-P	w ciągu pierwszych 15 lat pracy	w ciągu pierwszych 3 lat pracy po nabyciu uprawnień zawodowych					
II-P	po 15 latach pracy	do czasu uzyskania uprawnień asystentki pielęgniarskiej lub pielęgniarki	w ciągu pierwszych 10 lat pracy po nabyciu uprawnień zawodowych	w ciągu pierwszych 3 lat pracy po nabyciu uprawnień zawodowych	w ciągu pierwszych 6 lat pracy po nabyciu uprawnień zawodowych		
III-P			po 10 latach pracy	po 3 latach pracy	po 6 latach pracy	w ciągu pierwszych 3 lat pracy po nabyciu uprawnień zawodowych ²⁾	
IV-P				po 8 latach pracy	po 12 latach pracy	po 3 latach pracy	w ciągu pierwszych 5 lat pracy po nabyciu uprawnień zawodowych
V-P				po 13 latach pracy		po 8 latach pracy	po 5 latach pracy
VI-P						po 13 latach pracy	po 10 latach pracy
VII-P						po 18 latach pracy	po 18 latach pracy

¹⁾ Nie dotyczy położnych miejskich i wiejskich oraz zatrudnionych w izbach porodowych.

²⁾ Obowiązek nabycia uprawnień zawodowych nie dotyczy ortoptystów.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 27 maja 1966 r.

w sprawie uposażenia techników i uprawnionych techników dentystycznych.

(Dziennik Ustaw z dnia 10 czerwca 1966 r. Nr 20, poz. 125)

Na podstawie art. 24 i 31 ust. 2 ustawy z dnia 28 października 1948 r. o zakładach społecznych służby zdrowia i planowej gospodarce w służbie zdrowia (Dz. U. z 1948 r. Nr 55, poz. 434, z 1950 r. Nr 36, poz. 327, z 1951 r. Nr 1, poz. 2 i z 1955 r. Nr 11, poz. 67) zarządza się, co następuje:

Uposażenie podstawowe.

§ 1. 1. Technicy i uprawnieni technicy dentystyczni, zatrudnieni w zakładach społecznych służby zdrowia, otrzymują miesięczne uposażenie podstawowe według następujących grup i szczebli:

Grupa uposażenia	Staż pracy	Uposażenie miesięczne w złotych		
		Szczebel A	Szczebel B	Szczebel C
I—T	Technicy dentystyczni w ciągu pierwszych 2 lat	1.200	1.320	1.430
II—T	po 2 latach	1.300	1.420	1.550
III—T	po 5 latach	1.400	1.540	1.680
IV—T	po 10 latach	1.600	1.750	1.910
V—T	po 15 latach	1.700	1.860	2.010
VI—T	Uprawnieni technicy dentystyczni	1.800—2.200	2.000—2.400	2.200—2.600

Dodatkowe wynagrodzenie ryczałtowe.

§ 4. 1. Technikom dentystycznym wykonującym zawód dłużej niż rok oraz uprawnionym technikom dentystycznym wypłaca się dodatkowe wynagrodzenie ryczałtowe:

1) za protezy zębowe i aparaty ortodontyczne, wykonane bezbłędnie ponad obowiązującą normę — według zasad i w wysokości określonej w ust. 2—4, z tym że nie dotyczy to pracowników protezowni, w których ze względu na charakter pracy nie są ustalone normy,

2) za wykonywanie czynności nie normowanych z zakresu ortopedii szczękowej, a należących do podstawowych obowiązków danego pracownika — w wysokości 400 zł miesięcznie.

2. Do obowiązującej normy, po której wykonaniu przysługuje wynagrodzenie określone w ust. 1 pkt 1, mogą być zaliczone tylko protezy zębowe i aparaty ortodontyczne wykonane bezbłędnie.

3. Dodatkowe wynagrodzenie ryczałtowe określone w ust. 1 pkt 1 wynosi:

1) za laboratoryjne wykonanie protezy zębowej 50 zł,

2) za kliniczne wykonanie protezy zębowej 15 zł,

3) za laboratoryjne wykonanie jednostki obliczeniowej aparatu ortodontycznego 10 zł.

4. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w uzgod-

2. Zasady zaliczania do poszczególnych szczebli uposażenia ustali w drodze rozporządzenia Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia oraz w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac.

§ 2. 1. Uposażenie określone w § 1 ust. 1 wypłaca się miesięcznie z góry.

2. Przejście do wyższej grupy uposażenia następuje z dniem pierwszym najbliższego miesiąca po nabyciu uprawnień do tej grupy.

3. Technikom dentystycznym wlicza się do wymaganego stażu pracy okresy wykonywania czynności fachowych przed uzyskaniem uprawnień zawodowych.

4. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia określi szczegółowe zasady i tryb obliczania okresów pracy, stanowiących podstawę przejścia do wyższej grupy uposażenia.

§ 3. 1. Uposażenie określone w § 1 ust. 1 technicy i uprawnieni technicy dentystyczni otrzymują przy zatrudnieniu w wymiarze 42 godzin tygodniowo.

2. W razie zatrudnienia w wymiarze mniejszym niż określony w ust. 1 wypłaca się uposażenie za godzinę stanowiące $\frac{1}{175}$ uposażenia określonego w § 1 ust. 1.

nieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia ustali obowiązujące normy wykonania protez zębowych i aparatów ortodontycznych, a także protezownie (zakłady), w których normy nie są ustalone.

Dodatkowe wynagrodzenie za pracę w przychodniach i ośrodkach zdrowia.

§ 5. 1. Uprawnionym technikom dentystycznym zatrudnionym w przychodniach lub ośrodkach zdrowia, poza zakładami uprawniającymi do otrzymywania uposażenia według szczebla B i C tabeli uposażeń podstawowych, podwyższa się uposażenie podstawowe o kwotę od 150 do 300 zł miesięcznie, w zależności od wyników pracy uprawnionego technika dentystycznego.

2. Wysokość przyznanego wynagrodzenia może być obniżona do dolnej jego granicy od najbliższego pierwszego dnia miesiąca.

3. O wysokości wynagrodzenia określonego w ust. 1 decyduje zakład uprawniony do zawarcia umowy o pracę w porozumieniu z właściwą radą zakładową bądź delegatem związkowym.

Dodatkowe wynagrodzenie za wyższe kwalifikacje.

§ 6. 1. Technikom i uprawnionym technikom dentystycznym, którzy po uzyskaniu uprawnień zawodowych odbyli dokształcenie w zakresie ortodoncji, organizowane przez Centralny Ośrodek Doskonalenia Średnich Kadr Medycznych, i są zatrudnieni zgodnie z kierunkiem odbytego dokształcenia, podwyższa się uposażenie podstawowe o następujące kwoty:

1) 150 zł miesięcznie — jeżeli dokształcenie podyplomowe trwało co najmniej 3 miesiące,

2) 300 zł miesięcznie — jeżeli dokształcenie podyplomowe trwało co najmniej 6 miesięcy.

2. Dodatkowe wynagrodzenie, o którym mowa w ust. 1, przysługuje tylko w okresie wykonywania czynności uzasadniających wypłatę tego wynagrodzenia. W razie zaprzestania tych czynności pracownik traci niezwłocznie prawo do wynagrodzenia dodatkowego.

Dodatkowe wynagrodzenie za pracę na niektórych stanowiskach.

§ 7. 1. Uposażenie podstawowe techników i uprawnionych techników dentystycznych zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia na niektórych stanowiskach podwyższa się o kwotę w wysokości od 150 do 350 zł miesięcznie, w zależności od zakresu odpowiedzialności.

2. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia i w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac określi stanowiska, o których mowa w ust. 1.

Zasady wypłacania dodatkowych wynagrodzeń.

§ 8. Dodatkowe wynagrodzenie za pracę w przychodniach i ośrodkach zdrowia (§ 5) wypłaca się pracownikom zatrudnionym w wymiarze określonym

w § 3 ust. 1. Pracownikom zatrudnionym w mniejszym wymiarze wypłaca się dodatkowe wynagrodzenie, obliczone przy odpowiednim stosowaniu przepisu § 3 ust. 2.

§ 9. Dodatkowe wynagrodzenie z tytułu wyższych kwalifikacji (§ 6) oraz z tytułu pracy w przychodniach i ośrodkach zdrowia (§ 5) wypłaca się miesięcznie z dołu.

§ 10. 1. Dodatkowe wynagrodzenie z tytułu wyższych kwalifikacji nie przysługuje technikowi i uprawnionemu technikowi dentystycznemu, zawieszonemu w pełnieniu obowiązków służbowych.

2. Technikowi i uprawnionemu technikowi dentystycznemu, który przez okres 3 miesięcy nie pełni obowiązków służbowych uzasadniających prawo do dodatkowego wynagrodzenia, mogą być wypłacone kwoty przysługujące z tego tytułu tylko za zgodą organu sprawującego bezpośredni nadzór nad zakładem.

Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 11. 1. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 3 października 1962 r. w sprawie uposażenia techników i uprawnionych techników dentystycznych (Dz. U. Nr 52, poz. 253).

2. Zachowują moc przepisy wykonawcze, wydane na podstawie § 2 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 6 października 1956 r. w sprawie uposażenia techników i uprawnionych techników dentystycznych (Dz. U. Nr 45, poz. 204) — do czasu wydania odpowiednich przepisów wykonawczych na podstawie niniejszego rozporządzenia.

§ 12. Z dniem wejścia w życie rozporządzenia pracownikom objętym rozporządzeniem nie przysługuje:

1) dodatek pobierany dotychczas w myśl uchwały nr 103 Rady Ministrów z dnia 16 marca 1963 r. w sprawie podwyżki wynagrodzeń za pracę najniższej zarabiających pracowników przedsiębiorstw, instytucji i urzędów oraz obniżenia skali podatku od wynagrodzeń (Monitor Polski Nr 25, poz. 124),

2) dodatek określony w uchwale nr 301 Rady Ministrów z dnia 14 września 1963 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku kwartalnego dla pracujących.

§ 13. 1. Dla techników i uprawnionych techników dentystycznych objętych regulacją płac przejściowy dodatek mieszkaniowy wprowadzony uchwałą nr 187 Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1965 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku mieszkaniowego (Monitor Polski Nr 43, poz. 239), w kwocie ustalonej przez wynajmującego w wy ciągu z karty lokatorskiej, ulega z dniem 1 czerwca 1966 r. trwałemu zmniejszeniu o kwotę równą 50% podwyżki wynagrodzenia netto, uzyskanej w wyniku regulacji, nie wyższą jednak od dodatku mieszkaniowego.

2. Przez podwyżkę wynagrodzenia należy rozumieć wzrost netto stałych elementów uposażenia, tj. uposażenia podstawowego oraz dodatków do tego uposażenia w głównym miejscu pracy.

3. W razie gdy kwota podwyżki (ust. 2) jest niższa niż 200% pełnego dodatku, pozostałą część dodatku po potrąceniu kwoty określonej w ust. 1 i 2 wypłaca się do dnia 31 grudnia 1966 r.

4. Począwszy od 1 stycznia 1967 r. ustalenie wysokości pozostałej części dodatku następuje w okresach półrocznych.

5. Za podstawę do określenia wysokości pozostałej części dodatku na każde półrocze, począwszy od I półrocza 1967 r., przyjmuje się porównanie średniomiesięcznego zarobku netto z poprzedniego półrocza ze średniomiesięcznym zarobkiem netto z okresu bazowego, tj. od 1 września 1964 r. do 31 sierpnia 1965 r., powiększonego o kwotę podwyżki netto z dniem 1 czerwca 1966 r. (ust. 2).

6. Wzrost zarobku w stosunku do powiększonego zgodnie z ust. 5 zarobku bazowego skutkuje obniżeniem w następnym półroczu dodatku, o którym mowa w ust. 3, w wysokości 50% uzyskanego wzrostu zarobku netto.

7. W razie uzyskania w przekroju rocznym począwszy od 1967 r. średniomiesięcznego wzrostu zarobku w wysokości co najmniej 200% kwoty dodatku, o którym mowa w ust. 5, następuje trwała utrata dodatku, niezależnie od wysokości zarobku uzyskanego w późniejszych okresach. W tym celu, niezależnie od obliczeń półrocznych, dokonuje się obliczeń zarobku osiągniętego w każdym roku kalendarzowym.

8. W zakresie uregulowanym rozporządzeniem nie mają zastosowania przepisy uchwały nr 287 Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1965 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku mieszkaniowego (Monitor Polski Nr 43, poz. 239).

9. Upoważnia się Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac do określenia w porozumieniu z Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej i Centralną Radą Związków Zawodowych sposobu rozliczenia przejściowych dodatków mieszkaniowych wypłaconych za miesiąc czerwiec 1966 r. z uwzględnieniem przepisów ust. 1—8.

§ 14. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Zdrowia i Opieki Społecznej, Przewodniczącemu Komitetu Pracy i Płac, Ministrowi Finansów i innym zainteresowanym ministrom.

§ 15. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 czerwca 1966 r., z tym że podwyżka wynagrodzenia za miesiąc czerwiec 1966 r. wynikająca z regulacji ulega zmniejszeniu o wypłacony za ten miesiąc dodatek mieszkaniowy lub odpowiednią jego część, jeżeli pracownik traci wskutek podwyżki prawo do tego dodatku w całości lub w części.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

74

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 27 maja 1966 r.

w sprawie wynagradzania niższego personelu pomocniczo-lekarskiego.

(Dziennik Ustaw z dnia 10 czerwca 1966 r. Nr 20, poz. 126)

Na podstawie art. 24 i 31 ust. 2 ustawy z dnia 28 października 1948 r. o zakładach społecznych służby zdrowia i planowej gospodarce w służbie zdrowia (Dz. U. z 1948 r. Nr 55, poz. 434, z 1950 r. Nr 36, poz. 327, z 1951 r. Nr 1, poz. 2 i z 1955 r. Nr 11, poz. 67) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustala się dla pracowników zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia oraz w zakładach pomocy społecznej na stanowiskach dezynfektora, sterylizatora, pomocy dentystycznej, pomocy laboratoryjnej, łazienkowego, salowej i noszowego następującą tabelę stawek miesięcznego wynagrodzenia podstawowego:

Nazwa stanowiska	Kwota miesięcznego wynagrodzenia podstawowego w złotych					
	Szczebel					
	A	B	C	D	E	F
dezynfektor, sterylizator	920—1.050	980—1.080	1.000—1.150	1.050—1.200	1.100—1.300	1.180—1.380
pomoc dentystyczna, pomoc laboratoryjna	900—1.000	970—1.070	1.000—1.150	1.030—1.180	1.080—1.280	1.150—1.350
salowa, noszowy, łazienkowy	850—1.000	920—1.050	950—1.100	980—1.150	1.040—1.250	1.100—1.300

§ 2. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia oraz w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac ustali w drodze rozporządzenia zasady stosowania w zakładach społecznych służby zdrowia i w zakładach pomocy społecznej odpowiednich

szczebli tabeli miesięcznego wynagrodzenia podstawowego, zwanej w dalszym ciągu „tabelą”.

§ 3. Wynagrodzenie podstawowe wypłaca się miesięcznie z góry.

§ 4. 1. Wynagrodzenie w wysokości określonej w § 1 otrzymują pracownicy:

1) zatrudnieni w wymiarze 30 godzin tygodniowo

bezpośrednio przy obsłudze chorych leczonych radem lub innymi ciałami promieniotwórczymi bądź w zakładach (pracowniach) rentgenologicznych lub fizjoterapeutycznych;

2) przy zatrudnieniu w wymiarze 46 godzin tygodniowo — pracownicy zatrudnieni w innych warunkach niż określone w pkt 1.

2. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia określi szczególne warunki zatrudnienia, przy których ma zastosowanie przepis ust. 1 pkt 1.

3. W razie zatrudnienia w wymiarze mniejszym niż określony w ust. 1 wypłaca się wynagrodzenie za każdą godzinę pracy, stanowiące następującą część wynagrodzenia określonego w tabeli dla danego stanowiska:

1) $\frac{1}{125}$ przy zatrudnieniu w wymiarze 30 godzin tygodniowo,

2) $\frac{1}{200}$ przy zatrudnieniu w wymiarze 46 godzin tygodniowo.

4. W razie zatrudnienia w wymiarze godzin większym niż określony w ust. 1, w porze nocnej lub w dni ustawowo wolne od pracy, pracownikowi przysługuje wynagrodzenie obliczone według zasad określonych w ust. 3, z tym że za pierwsze dwie godziny przysługuje dopłata w wysokości 50% wynagrodzenia, za następne zaś godziny, a także za pracę w dni ustawowo wolne od pracy, jeżeli pracownik nie otrzymał w zamian dnia wolnego, oraz za pracę nocną, jeżeli nie wynika ona z normalnego rozkładu zajęć — dopłata w wysokości 100% wynagrodzenia podstawowego.

§ 5. Pracownikom wymienionym w § 1 podwyższa się miesięczne wynagrodzenie podstawowe o kwotę zł 100, jeżeli przepracowali 5 lat w tym samym zakładzie pracy na tym samym stanowisku lub innym, umożliwiającym nabycie kwalifikacji potrzebnych na zajmowanym stanowisku.

§ 6. 1. Salowym zatrudnionym w wymiarze 46 godzin tygodniowo w zakładach leczniczych lub rehabilitacyjnych przeznaczonych dla chorych na chorobę Heinego-Medina przysługuje wynagrodzenie zwiększone o kwotę 200 zł miesięcznie, jeżeli do ich podstawowych obowiązków należy wykonywanie kocowania.

2. W razie zatrudnienia w wymiarze mniejszym niż określony w ust. 1 dodatkowe wynagrodzenie, o którym mowa w ust. 1, zmniejsza się przy zastosowaniu dzielnika ustalonego w § 4 ust. 3 pkt 2.

§ 7. 1. Dyrektor (kierownik) zakładu lecznictwa zamkniętego może podwyższyć o kwotę zł 100 miesięczne wynagrodzenie salowej posiadającej co najmniej 20-letni staż pracy w służbie zdrowia, jeżeli salowa jest zatrudniona na sali operacyjnej i wywiązuje się nienagannie z powierzonych obowiązków.

2. Podwyżka wynagrodzenia, o której mowa w ust. 1, podlega cofnięciu bez wypowiedzenia:

1) w razie przejścia salowej do pracy w komórce innej niż sala operacyjna,

2) za zgodą rady zakładowej w razie nienależytego wywiązywania się salowej z powierzonych obowiązków.

§ 8. Z dniem wejścia w życie rozporządzenia pracownikom objętym rozporządzeniem nie przysługuje:

1) dodatek pobierany dotychczas w myśl uchwały nr 103 Rady Ministrów z dnia 16 marca 1963 r. w sprawie podwyżki wynagrodzeń za pracę najniżej zarabiających pracowników przedsiębiorstw, instytucji i urzędów oraz obniżenia skali podatku od wynagrodzeń (Monitor Polski Nr 25, poz. 124),

2) dodatek określony w uchwale nr 301 Rady Ministrów z dnia 14 września 1963 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku kwartalnego dla pracujących.

§ 9. 1. Dla pracowników objętych regulacją płac przejściowy dodatek mieszkaniowy wprowadzony uchwałą nr 187 Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1965 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku mieszkaniowego (Monitor Polski Nr 43, poz. 239), w kwocie ustalonej przez wynajmującego w wyciągu z karty lokatorskiej, ulega z dniem 1 czerwca 1966 r. trwałemu zmniejszeniu o kwotę równą 50% podwyżki wynagrodzenia netto, uzyskanej w wyniku regulacji, nie wyższą jednak od dodatku mieszkaniowego.

2. Przez podwyżkę wynagrodzenia należy rozumieć wzrost netto stałych elementów wynagrodzenia, tj. wynagrodzenia podstawowego oraz dopłat do tego wynagrodzenia w głównym miejscu pracy.

3. W razie gdy kwota podwyżki (ust. 1 i 2) jest niższa niż 200% pełnego dodatku, pozostałą część dodatku po potrąceniu kwoty określonej w ust. 2 wypłaca się do dnia 31 grudnia 1966 r.

4. Począwszy od 1 stycznia 1967 r. ustalanie wysokości pozostałej części dodatku następuje w okresach półrocznych.

5. Za podstawę do określenia wysokości pozostałej części dodatku na każde półrocze począwszy od I półrocza 1967 r. przyjmuje się porównanie średniomiesięcznego zarobku netto z poprzedniego półrocza ze średniomiesięcznym zarobkiem netto z okresu bazowego, tj. od 1 września 1964 r. do 31 sierpnia 1965 r., powiększonego o kwotę podwyżki wynagrodzenia netto w dniu 1 czerwca 1966 r. (ust. 2).

6. Wzrost zarobku w stosunku do powiększonego zgodnie z ust. 5 zarobku bazowego skutkuje obniżeniem w następnym półroczu dodatku, o którym mowa w ust. 3, w wysokości 50% uzyskanego wzrostu zarobku netto.

7. W razie uzyskania w przekroju rocznym począwszy od 1967 r. średniomiesięcznego wzrostu zarobku w wysokości co najmniej 200% kwoty dodatku, o którym mowa w ust. 3, następuje trwała utrata dodatku, niezależnie od wysokości zarobku uzyskiwanego w późniejszych okresach. W tym celu niezależnie od obliczeń półrocznych dokonuje się obliczeń zarobku osiągniętego w każdym roku kalendarzowym.

8. W zakresie uregulowanym niniejszym rozporządzeniem nie mają zastosowania przepisy uchwały nr 187 Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1965 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku mieszkaniowego (Monitor Polski Nr 43, poz. 239).

9. Upoważnia się Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac do określenia w porozumieniu z Mini-

strem Zdrowia i Opieki Społecznej i Centralną Radą Związków Zawodowych sposobu rozliczenia przejściowych dodatków mieszkaniowych wypłaconych za miesiąc czerwiec 1966 r. z uwzględnieniem przepisów ust. 1—8.

§ 10. 1. W zakresie uregulowanym niniejszym rozporządzeniem traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 2 czerwca 1956 r. w sprawie uposażenia niższego personelu oraz niektórych pracowników administracyjnych i obsługi zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia (Dz. U. z 1952 r. Nr 23, poz. 109 i Nr 58, poz. 272, z 1958 r. Nr 74, poz. 380 i z 1959 r. Nr 50, poz. 304).

2. Przepisy wykonawcze wydane na podstawie § 6 ust. 2 rozporządzenia wymienionego w ust. 1 do czasu wydania odpowiednich przepisów wykonawczych na podstawie niniejszego rozporządzenia zachowują moc w zakresie ustalającym warunki zatrudnienia, przy których praca salowych jest połączona z narażeniem na działanie promieni Roentge-

na, ciał promieniotwórczych oraz fal elektromagnetycznych.

3. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 grudnia 1958 r. w sprawie uposażenia niższego personelu pomocniczo-lekarskiego (Dz. U. z 1958 r. Nr 74, poz. 380 i z 1962 r. Nr 6, poz. 21).

§ 11. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Zdrowia i Opieki Społecznej, Przewodniczącemu Komitetu Pracy i Płac, Ministrowi Finansów oraz innym zainteresowanym ministrom.

§ 12. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 czerwca 1966 r., z tym że podwyżka wynagrodzenia za miesiąc czerwiec 1966 r. wynikająca z regulacji ulega zmniejszeniu o wypłacony na ten miesiąc dodatek mieszkaniowy lub odpowiednią jego część, jeżeli pracownik traci wskutek podwyżki prawo do tego dodatku w całości lub w części.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

75

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 27 maja 1966 r.

w sprawie dodatkowego wynagrodzenia dla pracowników zajmujących określone stanowiska w zakładach społecznych służby zdrowia.

(Dziennik Ustaw z dnia 10 czerwca 1966 r. Nr 20, poz. 129)

Na podstawie art. 24 i 31 ust. 2 ustawy z dnia 28 października 1948 r. o zakładach społecznych służby zdrowia i planowej gospodarce w służbie zdrowia (Dz. U. z 1948 r. Nr 55, poz. 434, z 1950 r. Nr 36, poz. 327, z 1951 r. Nr 1, poz. 2 i z 1955 r. Nr 11, poz. 67) oraz § 8 ust. 3 i § 24 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 maja 1966 r. w sprawie uposażenia lekarzy, lekarzy dentyków oraz innych pracowników z wyższym wykształceniem, zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia (Dz. U. Nr 20, poz. 122), § 12 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 maja 1966 r. w sprawie uposażenia pracowników farmaceutycznych oraz uposażenia innych pracowników zatrudnionych w aptekach otwartych i kolejowych (Dz. U. Nr 20, poz. 123), § 5 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 maja 1966 r. w sprawie uposażenia średniego personelu medycznego (Dz. U. Nr 20, poz. 124) i § 7 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 maja 1966 r. w sprawie uposażenia techników i uprawnionych techników dentykowskich (Dz. U. Nr 20, poz. 125) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustala się kwoty dodatkowych wynagrodzeń dla fachowych pracowników służby zdrowia, zajmujących w zakładach społecznych służby zdrowia i zakładach pomocy społecznej stanowiska określone w załącznikach nr 1, 2, 3 i 4 do rozporządzenia.

§ 2. Kwoty, o których mowa w § 1, wypłaca się w wysokości proporcjonalnej do wymiaru zatrudnienia pracownika na stanowiskach określonych w załącznikach nr 1, 2, 3 i 4 do rozporządzenia.

§ 3. Pracownik, któremu powierzono przejściowo pełnienie obowiązków na stanowisku, z którym związane jest dodatkowe wynagrodzenie, nabywa prawo do tego wynagrodzenia od pierwszego dnia najbliższego miesiąca kalendarzowego.

§ 4. 1. Pracownik może w tym samym zakładzie pobierać wynagrodzenie, o którym mowa w § 1, z tytułu jednego tylko stanowiska.

2. W razie zbiegu uprawnień do dwóch lub więcej dodatkowych wynagrodzeń z tytułu zajmowanych w tym samym zakładzie stanowisk uprawnionemu przysługuje prawo wyboru.

§ 5. 1. Dodatkowe wynagrodzenie, o którym mowa w § 1, nie przysługuje pracownikowi zawieszonemu w pełnieniu obowiązków służbowych.

2. Pracownikowi, który przez okres przekraczający 3 miesiące nie pełni obowiązków uzasadniających prawo do dodatkowego wynagrodzenia, może ono być wypłacane nadal tylko za zgodą organu sprawującego bezpośredni nadzór nad zakładem pracy.

§ 6. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia i w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac określa dodatkowe wynagrodzenie dla stanowisk nie wymienionych w załącznikach nr 1, 2, 3 i 4 do rozporządzenia.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 czerwca 1966 r.
Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: *J. Sztachelski*

Załącznik nr 1 do rozporządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 27 maja 1966 r. (poz. 129).

WYKAZ STANOWISK ZAJMOWANYCH PRZEZ LEKARZY, LEKARZY DENTYSTÓW ORAZ INNYCH PRACOWNIKÓW Z WYŻSZYM WYKSZTAŁCENIEM, KTÓRYCH UPOSAŻENIE PODSTAWOWE PODWYŻSZA SIĘ O NIŻEJ PODANE KWOTY DODATKOWEGO WYNAGRODZENIA

Lp.	Stanowisko	Miesięczna kwota w złotych
1	2	3
I. ZAKŁADY LECZNICTWA ZAMKNIĘTEGO		
a) Szpitale, sanatoria, prewentoria, zakłady odwykowego leczenia alkoholików, domy małych dzieci, półsanatoria		
1	Wicedyrektor zakładu o liczbie łóżek: — do 500 — ponad 500	550—600 550—700
2	Zastępca ordynatora z drugim stopniem specjalizacji na oddziale o liczbie łóżek: — do 40 — ponad 40	do 150 do 200
3	Kierownik bloku operacyjnego liczącego co najmniej 2 sale operacyjne, jeżeli blok operacyjny służy dla kilku oddziałów zabiegowych	do 150
4	Kierownik zakładu (działu, pracowni) fizjoterapii, dietetyki	150—250
5	Kierownik działu anestezjologii	do 400
6	Kierownik działu (pracowni) rado- lub rentgenologicznego, izotopowego oraz analitycznego w zakładzie o liczbie łóżek do 350 — ponad 350	150—400 400—600
7	Kierownik zakładu anatomopatologicznego lub prosektorium w zakładach poniżej 350 łóżek	400
8	Kierownik zakładu anatomopatologicznego lub prosektorium w zakładach o liczbie łóżek ponad 350: a) nie pełniący funkcji nadzoru i opieki nad prosektorami przyuczonymi b) pełniący funkcję nadzoru nad prosektorami przyuczonymi w liczbie: — do 3 prosektorów — ponad 3 prosektorów	400—450 500—700 700—900
9	Kierownik zakładu (pracowni) elektrokardiografii, encefalografii, przyrodolecznictwa oraz histopatologii, zatrudniającego co najmniej 3 pracowników	200—300
10	Kierownik półsanatorium	150—200
b) Domy małych dzieci		
11	Kierownik domu o liczbie łóżek: do 100 od 101 do 200 ponad 200	200 250—350 350—450
12	Kierownik domu małych dzieci będącego bazą szkoleniową dla pracowników służby zdrowia	500
II. ZAKŁADY LECZNICTWA OTWARTEGO		
1	Dyrektor wojewódzkiej przychodni wielospecjalistycznej	500—1000
2	Dyrektor (kierownik) wojewódzkiej przychodni jednoimiennej, wojewódzkiego ośrodka opieki nad matką i dzieckiem, ośrodka onkologicznego, centralnej przychodni: a) samodzielnie gospodarującej b) nie usamodzielnionej	500—800 300—600
3	Kierownik działu (samodzielnej sekcji) lub poradni w wojewódzkiej przychodni, wojewódzkiego ośrodka opieki nad matką i dzieckiem, ośrodka onkologicz. lub centr. przychodni	250—350
4	Kierownik działu metodyczno-organizacyjnego wojewódzkiej przychodni, wojewódzkiego ośrodka opieki nad matką i dzieckiem, ośrodka onkologicznego lub centr. przychodni	250—500

Lp.	Stanowisko	Miesięczna kwota w złotych
1	2	3
5	Kierownik oddziału, sekcji, wchodzącej w skład działu wojewódzkiej przychodni, wojewódzkiego ośrodka opieki nad matką i dzieckiem, ośrodka onkologicz. lub centr. przychodni	200—250
6	Inspektor wojewódzkiego ośrodka opieki nad matką i dzieckiem	200—250
7	Kierownik przychodni obwodowej typu I typu II typu III typu IV	250—400 250—500 350—600 450—700
8	Kierownik przychodni przyszpitalnej, przyklinicznej	200—250
9	Kierownik przychodni międzyszkolnej	250—300
10	Kierownik ośrodka badań lekarskich przy Centralnej Stacji Ratownictwa Górniczego	250—300
11	Kierownik obwodowej przychodni przemysłowej (górnictwej, portowej) udzielającej: a) do 60 000 usług rocznie b) ponad 60 000 usług rocznie do 100 000 c) ponad 100 000 usług rocznie	250—300 350—450 350—550
12	Kierownik obwodowej przychodni studenckiej	300
13	Kierownik poradni w przychodni obwodowej, zatrudniającej co najmniej 3 fachowych pracowników	150—250
14	Kierownik przychodni rejonowej nie posiadający dodatkowych godzin administracyjnych, zatrudniającej: a) do 3 lekarzy na pełnym etacie b) ponad 3 lekarzy na pełnych etatach	250—300 250—400
15	Kierownik rejonowej przychodni studenckiej	250
16	Kierownik przychodni przemysłowej, przyzakładowej i międzyzakładowej typu I i II typu III typu IV	200 250 350
17	Kierownik ośrodka zdrowia	200—300
18	Kierownik poradni lekarsko-dentystycznej przychodni rejonowej zatrudniającej co najmniej 3 pracowników	150—200
19	Kierownik zakładu protetyki stomatologicznej typu I — III typu IV typu V typu VI	150—200 250—300 350—400 350—450
20	Zastępca kierownika zakładu protetyki dentystycznej typu I—IV typu V—VI	do 200 do 250
21	Kierownik pracowni technicznej w zakładzie protetyki dentystycznej typu I—IV typu V—VII	do 150 do 200
22	Kierownik gabinetów stomatologicznych w Lecznicy Ministerstwa Zdrowia i Opieki Społecznej	200—300
23	Kierownik protezowni dentystycznej w Lecznicy Ministerstwa Zdrowia i Opieki Społecznej	250—350
24	Kierownik przychodni zdrojowej	150—250
25	Kierownik zakładu (pracowni) rentgenologicznego zatrudniającego: co najmniej 3 pracowników co najmniej 5 pracowników	150—250 300—400
26	Kierownik zakładu (pracowni) fizykoterapeutycznego, elektrokardiologicznego, elektroencefalograficznego oraz histopatologicznego	150—200
27	Kierownik laboratorium (pracowni) analitycznego, zatrudniającego: a) co najmniej 3 pracowników b) ponad 5 pracowników	150—250 150—350

Lp.	Stanowisko	Miesięczna kwota w złotych
1	2	3
28	Kierownik okręgowej przychodni lekarskiej kolei państwowych	500—1000
29	Kierownik obwodowej przychodni lekarskiej kolei państwowych	350—550
30	Kierownik rejonowej przychodni lekarskiej kolei państwowych zatrudniającej: a) do 3 lekarzy na pełnym etacie b) ponad 3 lekarzy na pełnym etacie	250—300 250—400
31	Kierownik przyzakładowej przychodni lekarskiej	150—300
32	Zastępca kierownika okręgowej przychodni lekarskiej kolei państwowych	do 500
33	Zastępca kierownika obwodowej przychodni lekarskiej kolei państwowych	do 250
34	Kierownik przychodni przyszpitalnej kolei państwowych	200—250
35	Kierownik poradni w przychodni lekarskiej kolei państwowych zatrudniającej co najmniej 3 fachowych pracowników	150—250
36	Kierownik poradni lekarsko-dentystycznej w przychodni lekarskiej kolei państwowych zatrudniającej co najmniej 3 pracowników	150—200
37	Kierownik zakładu (pracowni) rtg kolei państwowych zatrudniającej: co najmniej 3 pracowników co najmniej 5 pracowników	150—200 300—400
38	Kierownik zakładu (pracowni) fizjoterapeutycznego, elektrokardiologicznego, elektroencefalograficznego oraz histopatologicznego kolei państwowych	150—250
39	Kierownik laboratorium analitycznego kolei państwowych zatrudniającego: a) co najmniej 3 pracowników b) ponad 5 pracowników	150—250 150—350
III. SŁUŻBA SANITARNO-EPIDEMIOLOGICZNA		
a) Stacje sanitarno-epidemiologiczne stopnia wojewódzkiego		
1	Wojewódzki inspektor sanitarny (Dyrektor Stacji)	700—1000
2	Zastępca dyrektora wojewódzkiej stacji sanitarno-epidemiologicznej	400—700
3	Kierownik działu	400—500
4	Kierownik oddziału	300—400
5	Kierownik pracowni lub sekcji	250—300
6	Starszy inspektor, inspektor	250—300
7	Starszy instruktor	200—250
8	Instruktor	150—200
b) Stacje sanitarno-epidemiologiczne stopnia powiatowego i stacje portowe		
9	Powiatowy (miejski, dzielnicowy) lub portowy inspektor sanitarny (Kierownik Stacji): a) pełnej stacji b) typu przejściowego	300—600 200—300
10	Kierownik oddziału lub pracowni	200—300
11	Instruktor	120—200
c) Centralna Baza Sanitarно-Przeciwepidemiczna		
12	Dyrektor Centralnej Bazy Sanitarно-Przeciwepidemicznej	500—800
13	Kierownik Centralnej Kolumny Sanitarно-Przeciwepidemicznej	do 400
14	Kierownik Centrali Zaopatrzenia Sanitarnego	300—400
d) Zakłady sanitarne (dezynfekcyjno-kąpielowe)		
15	Kierownik zakładu a) w Warszawie b) w innych miejscowościach	250—400 150—300
16	Okręgowy inspektor sanitarno-epidemiologiczny (kierownik stacji sanitarno-epidemiologicznej) kolei państwowych	300—700

Lp.	Stanowisko	Miesięczna kwota w złotych
1	2	3
17	Obwodowy inspektor sanitarno-epidemiologiczny kolei państwowych	do 300
18	Kierownik działu w stacji sanitarno-epidemiologicznej kolei państwowych	300—500
19	Kierownik pracowni w stacji sanitarno-epidemiologicznej kolei państwowych	200—300
20	Starszy inspektor, inspektor w stacji sanitarno-epidemiologicznej kolei państwowych	250—300
21	Starszy instruktor w stacji sanitarno-epidemiologicznej kolei państwowych	200—250
22	Instruktor w stacji sanitarno-epidemiologicznej kolei państwowych	150—200
IV. POMOC DORAŻNA		
1	Dyrektor wojewódzkiej stacji pogotowia ratunkowego	400—800
2	Zastępca dyrektora wojewódzkiej stacji pogotowia ratunkowego	300—500
3	Kierownik oddziału wojewódzkiej stacji pogotowia ratunkowego	200—350
4	Kierownik pracowni rtg	300—450
5	Kierownik pracowni analitycznej	150—250
6	Kierownik powiatowej (miejskiej) stacji pogotowia ratunkowego	200—300
7	Kierownik podstacji pogotowia ratunkowego	100—200
8	Dyrektor Centralnego Zespołu Lotnictwa Sanitarnego	do 800
9	Naczelnny lekarz Centralnego Zespołu Lotnictwa Sanitarnego	300—600
10	Kierownik kolejowej stacji pogotowia ratunkowego	200—300
V. STACJE KRWIODAWSTWA		
1	Dyrektor stacji krwiodawstwa: a) produkującej suchą plazmę i płyny zastępcze	600—1000
	b) pozostałych	400—700
2	Kierownik działu (oddziału) sekcji stacji krwiodawstwa	250—350
3	Kierownik pracowni stacji krwiodawstwa	150—250
VI. PRZEDSIĘBIORSTWA UZDROWISKOWE		
1	Dyrektor (lekarz) przedsiębiorstwa o liczbie łóżek: a) do 300	450—700
	b) od 301 do 400	650—800
	c) ponad 400	700—1000
2	Naczelnny lekarz (zastępca dyrektora do spraw lecznictwa) przedsiębiorstwa o liczbie łóżek: a) do 300	450—600
	b) od 301 do 400	500—700
	c) ponad 400	550—800

Załącznik nr 2 do rozporządzenia Mi-
nistra Zdrowia i Opieki Społecznej
z dnia 27 maja 1966 r. (poz. 129).

WYKAZ STANOWISK ZAJMOWANYCH PRZEZ PRACOWNIKÓW FARMACEUTYCZNYCH, KTÓRYCH
UPOSAŻENIE PODSTAWOWE PODWYŻSZA SIĘ O NIŻEJ PODANE KWOTY DODATKOWEGO
WYNAGRODZENIA

Lp.	Stanowisko	Miesięczna kwota w złotych
1	2	3
1	Kierownik apteki społecznej lub kolejowej wykonującej w stosunku rocznym:	
	a) ponad 200.000 ekspedycji	800
	b) ponad 120.000 ekspedycji	700
	c) ponad 60.000 ekspedycji	600
	d) do 60.000 ekspedycji	500
2	Zastępca kierownika apteki społecznej lub kolejowej wykonującej w stosunku rocznym:	
	a) ponad 200.000 ekspedycji	500
	b) ponad 120.000 ekspedycji	400
	c) ponad 60.000 ekspedycji	350
	d) do 60.000 ekspedycji	300
3	Kierownik apteki szpitalnej (sanatoryjnej) w zakładzie o liczbie łóżek:	
	a) do 200	400
	b) od 201 do 350	450
	c) od 351 do 700	550
	d) powyżej 700	600
4	Kierownik apteki szpitala klinicznego akademii medycznej lub instytutu	600
5	Zastępca kierownika apteki szpitalnej (sanatoryjnej) lub szpitala klinicznego w zakładach powyżej 700 łóżek	300
6	Kierownik punktu aptecznego III typu	600
7	Kierownik punktu aptecznego I typu	300
8	Kierownik zakładowego punktu aptecznego, kolejowego punktu aptecznego typu II	300
9	Kontroler leków w aptece otwartej lub kolejowej	200
10	Kierownik laboratorium kontrolnego I typu	600
11	Kierownik laboratorium kontrolnego II typu	500
12	Kierownik działu wojewódzkiej (miasta wyłączonego z województwa) stacji sanitarno-epidemiologicznej składnicy sanitarnej kolei państwowych	500
13	Kierownik oddziału wojewódzkiej (miasta wyłączonego z województwa) stacji sanitarno-epidemiologicznej	400
14	Kierownik pracowni lub sekcji w wojewódzkiej (miasta wyłączonego z województwa) stacji sanitarno-epidemiologicznej	300
15	Starszy inspektor w wojewódzkiej (miasta wyłączonego z województwa) stacji sanitarno-epidemiologicznej	300
16	Starszy instruktor oświaty sanitarnej wojewódzkiej (miasta wyłączonego z województwa) stacji sanitarno-epidemiologicznej	250
17	Instruktor oświaty sanitarnej w wojewódzkiej (miasta wyłączonego z województwa) stacji sanitarno-epidemiologicznej	200
18	Kierownik oddziału, pracowni w powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) lub portowej stacji sanitarno-epidemiologicznej	300
19	Instruktor oświaty sanitarnej w powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) lub portowej stacji sanitarno-epidemiologicznej	200
20	Kierownik pracowni (laboratorium) bakteriologicznej, chemiczno-analitycznej, chemicznej lub serologicznej	250
21	Kierownik pracowni produkcji płynów konserwujących w stacjach krwiodawstwa	250
22	Kierownik składnicy sanitarnej kolei państwowych	600
23	Zastępca kierownika składnicy sanitarnej kolei państwowych	400

Załącznik nr 3 do rozporządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 27 maja 1966 r. (poz. 129),

WYKAZ STANOWISK ZAJMOWANYCH PRZEZ PRACOWNIKÓW ŚREDNIEGO PERSONELU MEDYCZNEGO, KTÓRYCH UPOSAŻENIE PODSTAWOWE PODWYŻSZA SIĘ O NIŻEJ PODANE KWOTY DODATKOWEGO WYNAGRODZENIA

Lp.	Stanowisko	Miesięczna kwota w złotych
1	2	3
I. ZAKŁADY LECZNICTWA ZAMKNIĘTEGO		
a) Szpitale, sanatoria, zakłady odwykowego leczenia alkoholików, ośrodki prewentyjne i prewentoria sanatoryjne, prewentoria, zakłady pomocy społecznej		
1	Przełożona pielęgniarek w zakładach o liczbie łóżek:	
	— do 100	200
	— od 101 do 200	250
	— od 201 do 350	350
	— od 351 do 700	450
	— powyżej 700	550
2	Zastępczyni przełożonej pielęgniarek w zakładach powyżej 600 łóżek:	
	a) w dziecięcych ośrodkach sanatoryjno-prewentyjnych	250
	b) w szpitalach klinicznych, w zakładach klinicznych instytutów naukowo-badawczych, w szpitalach miejskich i wojewódzkich, w szpitalach i sanatoriach dla nerwowo i psychicznie chorych, w sanatoriach przeciwgruźliczych oraz w zespołach sanatoriów przeciwgruźliczych	350
3	Oddziałowa na oddziale o liczbie łóżek	
	— do 40	150
	— ponad 40	200
4	Oddziałowa zakładów pomocy społecznej	150
5	Oddziałowa bloku operacyjnego lub porodowego	150
6	Przełożona pielęgniarek w przedsiębiorstwie uzdrowiskowym o liczbie łóżek:	
	— do 200	150
	— od 201 do 350	200
	— od 351 do 700	300
	— powyżej 700	350
7	Kierownik działu (pracowni) fizykoterapii	150
8	Kierownik pracowni analitycznej	150
9	Kierownik pracowni przyrodolecznictwa	100
10	Kierownik działu żywienia	150
11	Pielęgniarka społeczna szpitalna	150
b) Domy małych dzieci, żłobki		
12	Kierownik domu małych dzieci lub żłobka tygodniowego:	
	— do 120 miejsc	150
	— powyżej 120 miejsc	200
13	Kierownik domu małych dzieci szkolący pielęgniarki	400
14	Kierownik żłobka dziennego	150
15	Kierownik żłobka sezonowego	75
16	Przełożona pielęgniarek w domu małych dzieci lub żłobku tygodniowym o liczbie łóżek:	
	— od 100 do 200	150
	— powyżej 200	200
17	Oddziałowa w domu małych dzieci na oddziale o liczbie łóżek:	
	— do 40	100
	— ponad 40	150

Lp.	Stanowisko	Miesięczna kwota w złotych
1	2	3
	c) Izby porodowe	
18	Kierownik 1-osobowej izby porodowej	250
19	Kierownik w pozostałych izbach porodowych	150
	II. ZAKŁADY LECZNICTWA OTWARTEGO	
1	Przełożona pielęgniarek wojewódzkiej przychodni wielospecjalistycznej	300
2	Przełożona pielęgniarek wojewódzkiej przychodni jednoimiennej wojewódzkiego ośrodka, centralnej przychodni: a) samodzielnie gospodarującej z oddziałem dla chorych leżących	250
	b) samodzielnie gospodarującej bez oddziału dla chorych leżących	200
3	Przełożona pielęgniarek w przychodni obwodowej (w przychodni przyszpitalnej, przyklinicznej, przy instytucie naukowym — spełniającej funkcję przychodni obwodowej) typu I	200
	typu II	300
	typu III	400
	typu IV	500
4	Przełożona pielęgniarek obwodowej przychodni przemysłowej (górnictwej, portowej), obwodowej przychodni dla studentów	400
5	Zastępczyni przełożonej pielęgniarek w przychodni obwodowej typu IV	300
6	Przełożona pielęgniarek w przychodni rejonowej	150
7	Przełożona pielęgniarek w powiatowej (miejskiej) poradni przeciwgruźliczej z oddziałem chorych leżących	150
8	Przełożona pielęgniarek w przychodni przemysłowej zakładowej lub międzyzakład. typu III i IV	250
9	Kierownik działu rejestracji i skierowań w wojewódzkiej przychodni przeciwgruźliczej	150
10	Starsza instruktorka wojewódzkiej przychodni wojewódzkiego ośrodka, centralnej przychodni	400
11	Instruktorka wojewódzkiej przychodni wojewódzkiego ośrodka, centralnej przychodni	300
12	Instruktorka wojewódzkiej szkoły matek	200
13	Położna poradni „C”	100
14	Pielęgniarka lub położna oddelegowana przez zakład społeczny służby zdrowia do pełnienia obowiązków: a) starszej instruktorki pielęgniarstwa lub starszej instruktorki położnej	300
	b) instruktorki pielęgniarstwa lub instruktorki położnej	200
15	Kierownik zakładu (pracowni fizykoterapii)	300
16	Kierownik pracowni analitycznej	300
17	Kierownik zakładu (pracowni) przyrodolecznictwa	200
18	Kierownik ośrodka zdrowia	300
19	Pielęgniarka środowiskowa w rejonie zapobiegawczo-leczniczym w mieście i na wsi, odpowiadająca warunkom określonym przez Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej: — do 3 lat pracy na tym stanowisku	300
	— od 3 lat pracy do 5 lat pracy na tym stanowisku	400
	— powyżej 5 lat pracy na tym stanowisku	500
20	Starsza instruktorka w poradni świadomego macierzyństwa	300
21	Instruktorka w poradni świadomego macierzyństwa	200
	III. SŁUŻBA SANITARNO-EPIDEMIOLOGICZNA	
	a) Stacje sanitarno-epidemiologiczne stopnia wojewódzkiego	
1	Starszy inspektor	250

Lp.	Stanowisko	Miesięczna kwota w złotych
1	2	3
2	Starszy instruktor	200
3	Instruktorka pielęgniarstwa	200
4	Instruktor oświaty sanitarnej, instruktor dezynfekcji, dezynsekcji i deratyzacji	120
5	Kierownik pracowni pożywek	250
b) Stacje sanitarno-epidemiologiczne stopnia powiatowego i portowe		
6	Powiatowy (miejski, dzielnicowy) inspektor sanitarny, którego aparatem pracy jest stacja typu przejściowego	200
7	Instruktor oświaty sanitarnej, instruktor dezynfekcji, dezynsekcji i deratyzacji	120
8	Kierownik oddziału nadzoru sanitarnego	200
c) Centralna Kolumna Sanitarno-Epidemiologiczna		
9	Instruktor higieny, instruktor dezynfekcji, dezynsekcji i deratyzacji	200
IV. POMOC DORAŻNA		
1	Kierownik powiatowej stacji pogotowia ratunkowego	350
2	Kierownik podstacji pogotowia ratunkowego	200
3	Przełożona pielęgniarek w wojewódzkiej stacji pogotowia ratunkowego	200
4	Przełożona pielęgniarek w powiatowej stacji pogotowia ratunkowego	100
5	Kierownik pracowni analitycznej	150
6	Starszy dyspozytor w wojewódzkiej stacji pogotowia ratunkowego	100
V. STACJA KRWIODAWSTWA		
1	Przełożona pielęgniarek w stacji krwiodawstwa	200
2	Kierownik pracowni	150
3	Kierownik działu (sekcji ekspedycji krwi i przetworów krwi)	150

Załącznik nr 4 do rozporządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 27 maja 1966 r. (poz. 129).

WYKAZ STANOWISK ZAJMOWANYCH PRZEZ TECHNIKÓW, UPRAWNIONYCH TECHNIKÓW DENTYSTYCZNYCH, KTÓRYCH UPOSAŻENIE PODSTAWOWE PODWYŻSZA SIĘ O NIŻEJ PODANE KWOTY DODATKOWEGO WYNAGRODZENIA

Lp.	Stanowisko	Miesięczna kwota w złotych
1	2	3
1	Kierownik protezowni dentystycznej lub ortodontycznej:	
	a) produkującej do 2640 protez rocznie	200
	b) produkującej od 2641 do 5280 protez rocznie	250
	c) produkującej powyżej 5280 protez rocznie	350
2	Zastępca kierownika protezowni:	
	a) produkującej do 5280 protez rocznie	200
	b) produkującej powyżej 5280 protez rocznie	250
3	Kierownik pracowni technicznej w protezowni:	
	a) produkującej do 5280 protez rocznie	150
	b) produkującej powyżej 5280 protez rocznie	200

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 27 maja 1966 r.

w sprawie zasad stosowania odpowiednich szczebli stawek uposażenia lekarzy, lekarzy dentystów i innych pracowników z wyższym wykształceniem zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia.

(Dziennik Ustaw z dnia 10 czerwca 1966 r. Nr 20, poz. 130)

Na podstawie art. 24 i 31 ust. 2 ustawy z dnia 28 października 1948 r. o zakładach społecznych służby zdrowia i planowej gospodarce w służbie zdrowia (Dz. U. z 1948 r. Nr 55, poz. 434, z 1950 r. Nr 36, poz. 377, z 1951 r. Nr 1, poz. 2 i z 1955 r. Nr 11, poz. 67) oraz § 2 ust. 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 maja 1966 r. w sprawie uposażenia lekarzy, lekarzy dentystów oraz innych pracowników z wyższym wykształceniem, zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia (Dz. U. Nr 20, poz. 122), zarządza się, co następuje:

§ 1. Użyte w rozporządzeniu określenie „rozporządzenie Rady Ministrów” oznacza rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 27 maja 1966 r. w sprawie uposażenia lekarzy, lekarzy dentystów oraz innych pracowników z wyższym wykształceniem, zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia (Dz. U. Nr 20, poz. 122).

§ 2. 1. W zależności od szczególnych warunków pracy ustala się w myśl rozporządzenia Rady Ministrów 5 szczebli stawek uposażenia podstawowego A, B, C, D i E.

2. Stawki według szczebla A stosuje się do uposażenia pracowników zatrudnionych w zakładach (komórkach organizacyjnych) nie wymienionych w ust. 3—6.

3. Stawki według szczebla B stosuje się do uposażenia pracowników zatrudnionych:

1) w zakładach (pracowniach) fizjoterapeutycznych,

2) w zakładach medycyny sądowej, zakładach (pracowniach) anatomopatologicznych lub prosektoriach,

3) w zakładach (pracowniach) rentgenologicznych (z wyjątkiem lekarzy).

4. Stawki według szczebla C stosuje się do uposażenia:

1) pracowników zatrudnionych w zakładach lub komórkach organizacyjnych skórno-wenerologicznych,

2) lekarzy zatrudnionych:

a) w zakładach rentgenologicznych,

b) w wojewódzkich poradniach zaopatrzenia ortopedycznego,

c) w ośrodkach zdrowia położonych na terenie gromad w województwach: kieleckim, łódzkim, opolskim, rzeszowskim lub wrocławskim, jeżeli:

— stale zamieszkują na terenie gromady albo

— zatrudnieni są w tym ośrodku co najmniej 5 godzin dziennie, a odległość ośrodka od siedziby prezydium wojewódzkiej lub powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej wynosi co najmniej 20 km — jeżeli istnieje podmiejska komunikacja publiczna środkami lokomocji, lub co najmniej 10 km — w innych wypadkach.

5. Stawki według szczebla D stosuje się do uposażenia:

1) pracowników zatrudnionych:

a) w szpitalach, klinikach i oddziałach (pododdziałach, przy łózkach wydzielonych na odrębnych salach) zakaźnych,

b) w zakładach lub komórkach organizacyjnych przeznaczonych wyłącznie dla chorych na gruźlicę, jaglicę, choroby psychiczne lub epilepsję, w zakładach (komórkach) odwykowych,

c) w zakładach lub oddziałach rehabilitacyjnych po schorzeniach narządów ruchu, jeżeli swoje podstawowe obowiązki wykonują w pomieszczeniach, w których przebywają tacy chorzy,

d) w zakładach, w których praca jest połączona z narażeniem na działanie promieni radu lub innych ciał promieniotwórczych. Zakładem, w którym praca jest połączona z narażeniem na działanie radu lub innych ciał promieniotwórczych, jest:

(i) komórka organizacyjna, w której stosuje się promienie radu lub innych ciał promieniotwórczych do celów diagnostyki lub terapii albo przeprowadza się badania nad radem i innymi ciałami promieniotwórczymi lub dokonuje się pomiarów ich promieni,

(ii) zakład, w którym przeważająca część komórek organizacyjnych odpowiada warunkom określonym w pkt (i),

e) w Instytucie Gruźlicy i Lecznicy Ministerstwa Zdrowia i Opieki Społecznej,

f) w ambulatoriach (ambulansach — kolumnach) ruchomych, jeżeli do ich podstawowych czynności należy uczestniczenie w zespołach wyjazdowych,

g) w stacjach pogotowia ratunkowego przy wykonywaniu czynności z zakresu działalności podstawowej,

h) w pracowniach bakteriologicznych, chemiczno-analitycznych, serologicznych, chemicznych, schorzeń jelitowych, parazytologicznych i cytologicznych, jeżeli swoje podstawowe obowiązki wykonują w pomieszczeniach, w których prowadzone są badania,

i) w zakładach specjalnych pomocy społecznej dla umysłowo niedorozwiniętych, psychicznie chorych chroników lub dzieci głęboko niedorozwiniętych umysłowo oraz w zakładach rehabilitacji inwalidów,

j) w zakładach dla dzieci upośledzonych i dzieci kalekich,

k) w pracowniach suchej plazmy stacji krwiodawstwa, jeżeli swoje podstawowe obowiązki wykonują w pomieszczeniach, w których odbywa się produkcja suchej plazmy,

2) lekarzy zatrudnionych:

a) w poradniach przeciwalkoholowych,

b) w zakładach leczniczo-zapobiegawczych przy zakładach pracy, jeżeli do ich obowiązków należy udzielanie pomocy w służbie leczniczej i wewnątrz

innych urządzeń pod zwiększonym ciśnieniem atmosferycznym albo pod ziemią,

c) przy podawaniu narkozy, jeżeli czynność ta stanowi podstawową funkcję,

d) w poradni usprawnienia leczniczego, jeżeli podstawowe swoje obowiązki wykonują w pomieszczeniach, w których przebywają rehabilitowani,

e) na oddziale rehabilitacji leczniczej szpitala, gdzie zgrupowani są chorzy o różnych schorzeniach zarówno po chorobie Heinego-Medina bądź Little'a, jak i po chorobach neurologicznych oraz zabiegach neurochirurgicznych, jeżeli liczba łóżek dla rehabilitowanych po przebytej chorobie Heinego-Medina bądź chorobie Little'a wynosi co najmniej 50%,

f) w ośrodkach zdrowia położonych na terenie gromad w województwach: białostockim, koszalińskim, lubelskim, olsztyńskim, szczecińskim lub zielonogórskim, jeżeli:

— stale zamieszkują na terenie gromady albo

— są zatrudnieni w tym ośrodku co najmniej 5 godzin dziennie, a odległość ośrodka od siedziby prezydium wojewódzkiej lub powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej wynosi co najmniej 20 km — jeżeli istnieje podmiejska komunikacja publicznymi środkami lokomocji, lub co najmniej 10 km — w innych wypadkach.

6. Stawki według szczebla E stosuje się do uposażenia pracowników zatrudnionych:

1) na stanowiskach państwowych inspektorów sanitarnych,

2) w stacjach sanitarno-epidemiologicznych, stacjach sanitarnych kolei państwowych, kolumnach sanitarnych, zakładach dezynfekcyjno-kąpielowych oraz w instytutach (zakładach) stanowiących aparat naukowo-badawczy służby sanitarno-epidemiologicznej przy wykonywaniu czynności z zakresu działalności podstawowej,

3) na stanowisku lekarza epidemiologa lub lekarza sanitarnego w przychodniach lub ośrodkach zdrowia,

4) na oddziałach psychiatrii sądowej,

5) w szpitalach, klinikach i sanatoriach psychiatrycznych na oddziałach (pododdziałach, przy łóżkach wydzielonych na odrębnych salach) przeznaczonych dla chorych na gruźlicę.

§ 3. 1. Pracownik zatrudniony w zakładzie, w którym określony wyższy szczebel stawek przysługuje tylko w niektórych komórkach — ma prawo do uposażenia według stawek tego szczebla, jeżeli podstawowym jego miejscem zatrudnienia jest komórka, w której stosuje się dany szczebel.

2. W razie przejścia do pracy w innej komórce organizacyjnej zmienia się odpowiednio według właściwej tabeli stawek uposażenie pracownika z dniem 1 najbliższego miesiąca. Przejście do stawki niższej następuje z zachowaniem ustawowego okresu wypowiedzenia.

3. Obowiązek wypowiedzenia stawki uposażenia podstawowego nie dotyczy wypadków, w których pracownik został zaszeregowany do wyższego szczebla na podstawie decyzji o przesunięciu do innej komórki organizacyjnej na czas ściśle określony. Czasowe przesunięcie, o którym mowa wyżej, nie może przekraczać 3 miesięcy.

4. W razie przesunięcia w myśl obowiązujących przepisów kobiety ciężarnej do lżejszej lub nieszkodliwej dla zdrowia pracy uposażenie tej kobiety nie może być zmniejszone do czasu ukończenia przerwy w pracy przysługującej jej w związku z porodem.

§ 4. W zakresie uregulowanym niniejszym rozporządzeniem traci moc zarządzenie Ministra Zdrowia z dnia 12 grudnia 1958 r. w sprawie wysokości dodatków specjalnych dla pracowników zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia i zakładach pomocy społecznej w warunkach uciążliwych lub szkodliwych dla zdrowia oraz zasad wypłacania tych dodatków (Monitor Polski Nr 96, poz. 522).

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 czerwca 1966 r.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: *J. Sztachelski*

77

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 27 maja 1966 r.

w sprawie zasad stosowania w zakładach społecznych służby zdrowia odpowiednich szczebli stawek uposażenia podstawowego pracowników farmaceutycznych.

(Dziennik Ustaw z dnia 10 czerwca 1966 r. Nr 20, poz. 131)

Na podstawie art. 24 i 31 ust. 2 ustawy z dnia 28 października 1948 r. o zakładach społecznych służby zdrowia i planowej gospodarce w służbie zdrowia (Dz. U. z 1948 r. Nr 55, poz. 434, z 1950 r. Nr 36, poz. 327, z 1951 r. Nr 1, poz. 2 i z 1955 r. Nr 11, poz. 67) oraz art. 4 ust. 6 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o aptekach (Dz. U. Nr 1, poz. 2) i § 2 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 maja 1966 r. w sprawie uposażenia pracowników farmaceutycznych oraz uposażenia innych pracowników zatrudnionych w aptekach otwartych i kolejowych (Dz. U. Nr 20, poz. 123), zwanego w dalszym ciągu „rozporządzeniem”, zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. W zależności od szczególnych warunków pracy ustala się w myśl rozporządzenia 5 szczebli stawek uposażenia podstawowego A, B, C, D i E.

2. Stawki według szczebla „A” stosuje się do uposażenia pracowników farmaceutycznych zatrudnionych w zakładach (komórkach organizacyjnych zakładów), nie wymienionych w ust. 3—6.

3. Stawki według szczebla „B” stosuje się do uposażenia pracowników farmaceutycznych zatrudnionych bezpośrednio przy aseptycznym wykonywaniu leków, narażonych na działanie promieni lampy kwarcowej, oraz pracowników farmaceutycznych zatrudnionych w laboratoriach kontrolnych z wyjątkiem magistrów farmacji, prowizorów farmacji i aptekarzy aprobowanych.

4. Stawki według szczebla „C” stosuje się do uposażenia pracowników farmaceutycznych zatrudnionych w zakładach lub komórkach organizacyjnych skórno-wenerologicznych.

5. Stawki według szczebla „D” stosuje się do uposażenia pracowników farmaceutycznych (apteki, laboratoriów i pracowni), zatrudnionych:

1) w szpitalach, klinikach i oddziałach zakaźnych,
2) w zakładach lub komórkach organizacyjnych przeznaczonych wyłącznie dla chorych na gruźlicę, jaglicę, choroby psychiczne lub epilepsję albo dla rehabilitowanych po przebytej chorobie Heinego-Medina bądź z zespołem Little’a, jeżeli swoje podstawowe obowiązki wykonują w pomieszczeniach, w których przebywają tacy chorzy,

3) w zakładach, w których praca jest połączona z narażeniem na działanie promieni radu lub innych ciał promieniotwórczych,

4) w Lecznicy Ministerstwa Zdrowia i Opieki Społecznej,

5) w Instytucie Gruźlicy,

6) w ambulatoriach (ambulansach, kolumnach) ruchomych, jeżeli do ich podstawowych czynności należy uczestniczenie w zespołach wyjazdowych,

7) w pracowniach bakteriologicznych, chemiczno-analitycznych, serologicznych, chemicznych, schorzeń jelitowych, parazytologicznych lub cytologicznych, jeżeli swoje podstawowe obowiązki wykonują w pomieszczeniach, w których są prowadzone badania, lub w zmywalni szkła laboratoryjnego,

8) w stacjach pogotowia ratunkowego przy wykonywaniu czynności z zakresu działalności podstawowej,

9) w zakładach specjalnych pomocy społecznej dla umysłowo niedorozwiniętych, psychicznie chorych chroników lub dzieci głęboko niedorozwiniętych umysłowo,

10) w pracowniach suchej plazmy stacji krwiodawstwa, jeżeli swoje podstawowe obowiązki wykonują w pomieszczeniach, w których odbywa się produkcja suchej plazmy.

6. Stawki według szczebla „E” stosuje się do uposażenia pracowników farmaceutycznych zatrudnionych:

— w stacjach sanitarno-epidemiologicznych,

— w stacjach sanitarnych kolei państwowych,

— w kolumnach sanitarnych,

— w zakładach dezynfekcyjno-kąpielowych oraz w instytutach stanowiących aparat naukowo-badawczy służby sanitarno-epidemiologicznej.

§ 2. 1. Pracownik zatrudniony w zakładzie, w którym określony wyższy szczebel stawek przysługuje tylko w niektórych komórkach, ma prawo do uposażenia według stawek tego szczebla, jeżeli podstawowym jego miejscem zatrudnienia jest komórka, w której dany szczebel się stosuje.

2. W razie przejścia do pracy w innej komórce organizacyjnej zmienia się odpowiednio według właściwego szczebla uposażenie podstawowe pracownika. Przejście do uposażenia podstawowego według stawki wyższego szczebla następuje z dniem pierwszym miesiąca po nabyciu uprawnień do tej stawki. Przejście do stawki niższej następuje z zachowaniem ustawowego okresu wypowiedzenia zgodnie z przepisami prawa pracy.

3. Obowiązek wypowiedzenia stawki uposażenia podstawowego nie dotyczy wypadków, w których pracownik został zaszeregowany do wyższego szczebla uposażenia na podstawie decyzji o przesunięciu do innej komórki organizacyjnej na czas ściśle określony. Czasowe przesunięcie, o którym mowa wyżej, nie może przekraczać 3 miesięcy.

4. W razie przesunięcia w myśl obowiązujących przepisów kobiety w związku z ciążą do pracy lżejszej lub nieszkodliwej dla zdrowia, uposażenie kobiety nie może być zmniejszone do czasu ukończenia przerwy w pracy, przysługującej jej w związku z porodem.

§ 3. W zakresie uregulowanym niniejszym rozporządzeniem traci moc zarządzenie Ministra Zdrowia z dnia 12 grudnia 1958 r. w sprawie wysokości dodatków specjalnych dla pracowników zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia i zakładach pomocy społecznej w warunkach uciążliwych lub szkodliwych dla zdrowia oraz zasad wypłacania tych dodatków (Monitor Polski Nr 96, poz. 522).

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 czerwca 1966 r.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: *J. Sztachelski*

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 27 maja 1966 r.

w sprawie zasad zaszeregowania średniego personelu medycznego, kontrolerów sanitarnych i techników dentystycznych do odpowiednich szczebli uposażenia podstawowego.

(Dziennik Ustaw z dnia 10 czerwca 1966 r. Nr 20, poz. 132)

Na podstawie art. 24 i 31 ust. 2 ustawy z dnia 28 października 1948 r. o zakładach społecznych służby zdrowia i planowej gospodarce w służbie zdrowia (Dz. U. z 1948 r. Nr 55, poz. 434, z 1950 r. Nr 36, poz. 327, z 1951 r. Nr 1, poz. 2 i z 1955 r. Nr 11, poz. 67) i § 2 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 maja 1966 r. w sprawie uposażenia średniego personelu medycznego (Dz. U. Nr 20, poz. 124) oraz § 1 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 maja 1966 r. w sprawie uposażenia techników

i uprawnionych techników dentystycznych (Dz. U. Nr 20, poz. 125) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zależności od szczególnych warunków pracy, ustala się w myśl § 2 ust. 1 i § 21 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 maja 1966 r. w sprawie uposażenia średniego personelu medycznego (Dz. U. Nr 20, poz. 124) i § 1 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 maja 1966 r. w sprawie uposażenia techników i uprawnionych techników dentystycznych (Dz. U. Nr 20, poz. 125) 5 szczebli

uposażenia podstawowego dla średniego personelu medycznego, 3 szczeble stawek uposażenia podstawowego dla techników i uprawionych techników dentystrycznych i 2 szczeble uposażenia podstawowego dla kontrolerów sanitarnych.

§ 2. Dla średniego personelu medycznego, opłacanego według szczebla i grup określonych w § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 maja 1966 r. w sprawie uposażenia średniego personelu medycznego (Dz. U. Nr 20, poz. 124), ustala się następujące zasady zaszeregowania:

1. Do szczebla „A” zaszeregowuje się pracowników zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia i zakładach pomocy społecznej (komórkach organizacyjnych) nie wymienionych w ust. 2—5.

2. Do szczebla „B” zaszeregowuje się pracowników zatrudnionych:

1) w zakładach (pracowniach) rentgenologicznych, fizjoterapeutycznych, zakładach medycyny sądowej, zakładach anatomopatologicznych lub prosektoriach;

2) w zakładach leczniczo-zapobiegawczych przy zakładach pracy, w których przysługiwał dodatek specjalny według stawki „D” na mocy zarządzenia Ministra Zdrowia z dnia 12 grudnia 1958 r. w sprawie wysokości dodatków specjalnych dla pracowników zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia i zakładach pomocy społecznej w warunkach uciążliwych lub szkodliwych dla zdrowia oraz zasad wypłacania tych dodatków (Monitor Polski Nr 96, poz. 522);

3) w innych zakładach leczniczo-zapobiegawczych przy zakładach pracy, w przychodniach międzyzakładowych, w obwodowych przychodniach przemysłowych i poradniach higieny pracy, w wojewódzkich przychodniach lub poradniach przemysłowych, w przychodniach lekarskich przy okręgowych stacjach ratownictwa górniczego oraz w Ośrodku Badań Lekarskich przy Centralnej Stacji Ratownictwa Górniczego, jeżeli występują w nich szczególne warunki pracy; decyzje o zaszeregowaniu pracowników tych jednostek do szczebla „B” podejmuje wojewódzki wydział zdrowia i opieki społecznej na podstawie opinii wojewódzkiego inspektora sanitarnego i inspektora pracy zarządu okręgowego Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia; wydział zdrowia i opieki społecznej szczebla wojewódzkiego prowadzi rejestr wydanych w tej mierze decyzji;

4) w Instytucie Hematologii na sali szokowej i oddziale leczenia oparzeń.

3. Do szczebla „C” zaszeregowuje się pracowników zatrudnionych:

1) w zakładach lub komórkach organizacyjnych skórno-wenerologicznych;

2) w szpitalach, klinikach, oddziałach (pododdziałach, przy łózkach wydzielonych w odrębnych salach) dla dzieci lub noworodków, w domach małych dzieci, w prewentoriach dla dzieci do lat 3 lub w żłobkach z wyjątkiem żłobków sezonowych;

3) w ośrodkach reanimacji.

4. Do szczebla „D” zaszeregowuje się pracowników zatrudnionych:

1) w szpitalach, klinikach i oddziałach (pododdziałach, przy łózkach wydzielonych na odrębnych salach) zakaźnych;

2) w zakładach lub komórkach organizacyjnych przeznaczonych wyłącznie dla chorych na gruźlicę,

jaglicę, choroby psychiczne lub epilepsję albo dla rehabilitowanych po przebytej chorobie Heinego-Medina bądź Little'a, w zakładach odwykowych, jeżeli swoje podstawowe obowiązki wykonują w pomieszczeniach, w których przebywają tacy chorzy;

3) w zakładach, w których praca jest połączona z narażeniem na działanie promieni radu lub innych ciał promieniotwórczych;

4) w Lecznicy Ministerstwa Zdrowia i Opieki Społecznej;

5) w Instytucie Gruźlicy;

6) w ambulatoriach (ambulansach, kolumnach) ruchomych, jeżeli do ich podstawowych czynności należy uczestniczenie w zespołach wyjazdowych;

7) w pracowniach bakteriologicznych, chemiczno-analitycznych, serologicznych, chemicznych, schorzeń jelitowych, parazytologicznych lub cytologicznych, jeżeli swoje podstawowe obowiązki wykonują w pomieszczeniach, w których są prowadzone badania, lub w zmywalni szkła laboratoryjnego;

8) w pracowniach suchej plazmy, jeżeli swoje podstawowe obowiązki wykonują w pomieszczeniach, w których odbywa się produkcja suchej plazmy;

9) w stacjach pogotowia ratunkowego przy wykonywaniu czynności z zakresu działalności podstawowej lub czynności dyspozytora;

10) w zakładach specjalnych pomocy społecznej dla umysłowo niedorozwiniętych, psychicznie chorych chroników lub dzieci głęboko niedorozwiniętych umysłowo oraz w zakładach rehabilitacji inwalidów;

11) na oddziałach (pododdziałach, przy łózkach wydzielonych w odrębnych salach) dla wcześniaków;

12) na oddziałach, salach, w klinikach i przychodniach (poradniach) neurologicznych i neurochirurgicznych;

13) w zakładach (oddziałach, pododdziałach) dla dzieci głęboko upośledzonych i dzieci kalekich bądź przy wykonywaniu opieki higieniczno-lekarskiej nad takimi dziećmi;

14) w poradniach przeciwalkoholowych;

15) w zakładach leczniczo-zapobiegawczych przy zakładach pracy, jeżeli do ich obowiązków należy udzielanie pomocy w służbie leczniczej i wewnątrz innych urządzeń pod zwiększonym ciśnieniem atmosferycznym albo pod ziemią.

5. Do szczebla „E” zaszeregowuje się pracowników zatrudnionych:

1) w stacjach sanitarno-epidemiologicznych, stacjach sanitarnych kolei państwowych, kolumnach sanitarnych, zakładach dezynfekcyjno-kąpielowych oraz w instytutach stanowiących aparat naukowo-badawczy służby sanitarno-epidemiologicznej — przy wykonywaniu czynności w zakresie działalności podstawowej;

2) na oddziałach psychiatrii sądowej;

3) w szpitalach, klinikach i sanatoriach psychiatrycznych na oddziałach (pododdziałach, przy łózkach wydzielonych na odrębnych salach) przeznaczonych dla chorych na gruźlicę;

4) starszych felczerów, felczerów i instruktorów higieny zatrudnionych w przychodniach lub ośrodkach zdrowia wyłącznie przy wykonywaniu zadań sanitarno-epidemiologicznych.

§ 3. Kontrolerzy sanitarni, z wyjątkiem wykonujących czynności sanitarno-epidemiologiczne, otrzymują uposażenie podstawowe według szczebla

„A”. Kontrolerom sanitarnym wykonującym czynności sanitarno-epidemiologiczne przyznaje się uposażenie podstawowe według szczebla „B”.

§ 4. Techników i uprawnionych techników dentystycznych, których uposażenie określone zostało w § 1 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 maja 1966 r. w sprawie uposażenia techników i uprawnionych techników dentystycznych (Dz. U. Nr 20, poz. 125), zalicza się do poszczególnych szczebli uposażenia według następujących zasad:

1) uposażenie podstawowe według szczebla „A” przyznaje się wszystkim technikom i uprawnionym technikom dentystycznym, z wyjątkiem wymienionych w pkt 2 i 3;

2) do szczebla „B” zaszeregowuje się techników i uprawnionych techników dentystycznych zatrudnionych w protezowniach dentystycznych lub ortodontycznych;

3) do szczebla „C” zaszeregowuje się techników i uprawnionych techników dentystycznych zatrudnionych w zakładach lub protezowniach dentystycznych lub ortodontycznych przeznaczonych wyłącznie dla osób chorych na gruźlicę oraz techników i uprawnionych techników dentystycznych zatrudnionych w Lecznicy Ministerstwa Zdrowia i Opieki Społecznej.

§ 5. 1. Pracownik zatrudniony w zakładzie, w którym określony wyższy szczebel stawek przysługuje tylko w niektórych komórkach — ma prawo do uposażenia według stawek tego szczebla, jeżeli podstawowym jego miejscem zatrudnienia jest komórka, w której stosuje się dany szczebel uposażenia.

2. W razie przejścia pracownika do pracy w innej komórce organizacyjnej lub do innego rodzaju pracy, w której obowiązuje wyższy szczebel uposażenia podstawowego, pracownik otrzymuje uposażenie według odpowiedniego szczebla z dniem pierwszym najbliższego miesiąca.

3. W razie przejścia do pracy w innej komórce organizacyjnej lub innego rodzaju pracy, w której

obowiązuje niższy szczebel uposażenia podstawowego, pracownik otrzymuje niższe uposażenie za uprzednim wypowiedzeniem zgodnie z przepisami prawa pracy.

4. Obowiązek wypowiedzania stawki uposażenia podstawowego nie dotyczy wypadków, w których pracownik został zaszeregowany do wyższego szczebla uposażenia na podstawie decyzji o przesunięciu do innej komórki organizacyjnej na czas ściśle określony. Czasowe przesunięcie, o którym mowa wyżej, nie może przekraczać trzech miesięcy.

5. Pracownik zatrudniony w zakładzie (komórce organizacyjnej), przeznaczonym na okres nasilenia chorób zakaźnych na danym terenie wyłącznie dla chorych zakaźnie — ma prawo do uposażenia według szczebla D tabeli płac tylko za czas przepracowany w okresie przebywania chorych zakaźnie w tym zakładzie (komórce organizacyjnej).

§ 6. Przepis § 5 ust. 3 nie dotyczy wypadków przesunięcia kobiety ciężarnej do pracy lżejszej lub nieszkodliwej dla zdrowia. W takim wypadku przysługuje wynagrodzenie według wyższej stawki uposażenia do czasu ukończenia przerwy w pracy, przysługującej w związku z porodem.

§ 7. W odniesieniu do grup zawodowych wyszczególnionych w niniejszym zarządzeniu uchyla się zarządzenie Ministra Zdrowia z dnia 12 grudnia 1958 r. w sprawie wysokości dodatków specjalnych dla pracowników zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia i zakładach pomocy społecznej w warunkach uciążliwych lub szkodliwych dla zdrowia oraz zasad wypłacania tych dodatków (Monitor Polski Nr 96, poz. 522).

§ 8. Utrzymuje się moc zarządzenia wymienionego w § 7 w stosunku do instruktorów gimnastyki leczniczej i logopedów.

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 czerwca 1966 r.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: *J. Sztachelski*

WYTYCZNE Nr 12

PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 14 maja 1966 r.

w sprawie przestrzegania przepisów o urlopach wypoczynkowych.

(Dziennik Urzędowy Komitetu Pracy i Płac z dnia 7 czerwca 1966 r. Nr 3, poz. 5)

Kontrole, przeprowadzone w zakładach pracy, ujawniły liczne przypadki dzielenia urlopów na kilka a nawet kilkanaście części, częstego przesuwania urlopów na następne lata kalendarzowe, wypłacania ekwiwalentu pieniężnego za nie wykorzystany urlop w czasie trwania stosunku pracy, naruszania przepisów o urlopach pracowników młodocianych, brak dostatecznego zainteresowania ze strony kierowników zakładów pracy sprawą właściwego wykorzystywania urlopów przez pracowników oraz niedostateczną kontrolę przestrzegania przepisów o urlopach ze strony jednostek nadrzędnych. Uchybienia te dowodzą, że zakłady pracy nie doceniają ważnej roli urlopu, jako jednego z najistotniej-

szych środków realizacji przez pracownika prawa do wypoczynku, warunkującego regenerację sił fizycznych i psychicznych.

W dążeniu do wyeliminowania naruszeń przepisów o urlopach Komitet Pracy i Płac w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych — na podstawie § 5 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 kwietnia 1960 r. w sprawie szczełowego zakresu i trybu działania Komitetu Pracy i Płac oraz zakresu współpracy z innymi organami administracji państwowej (Dz. U. Nr 23, poz. 133) — ustala następujące wytyczne dla wszystkich uspołecznionych zakładów pracy:

I. Udzielanie urlopu wypoczynkowego

1. Zakład pracy ma obowiązek udzielenia pracownikowi należnego mu urlopu niezależnie od tego, czy pracownik o urlop się upomina.

2. Urlopów należy udzielać w terminach, ustalonych w planie urlopów.

3. Terminy urlopów, ustalone w planie urlopów, powinny być w miarę możliwości zgodne z życzeniami pracowników. Przesunięcie planowanego terminu urlopu może nastąpić w umotywowanych przypadkach, zwłaszcza związanych z ważnymi okolicznościami rodzinnymi pracownika lub z wyjazdem do sanatorium. Pracownikom szkolącym się należy umożliwiać — na ich wniosek — wykorzystanie urlopu w okresie ferii szkolnych.

4. Pracownikowi, przechodzącemu na rentę, należy udzielić przysługującego mu urlopu przed rozwiązaniem stosunku pracy. Rozwiązanie umowy o pracę na wniosek pracownika przechodzącego na rentę, nie powoduje utraty prawa do należnego urlopu.

II. Dzielenie urlopu wypoczynkowego

1. Należy pracownikowi urlop powinien być w zasadzie udzielany w okresie nieprzerwanym.

2. Zakład pracy może — na wniosek pracownika — udzielić urlopu w częściach z tym jednak, że co najmniej połowa urlopu miesięcznego powinna być udzielona w okresie nieprzerwanym, a nieprzerwana część urlopu, ustalonego w dniach roboczych, nie powinna być krótsza niż 10 kolejnych dni kalendarzowych.

3. Nie wolno dzielić urlopu dodatkowego, przysługującego pracownikowi z uwagi na rodzaj wykonywanej pracy lub warunki pracy szczególnie uciążliwe lub szkodliwe dla zdrowia.

4. Terminy urlopów miesięcznych powinny być ustalane w taki sposób, aby obejmowały 4 niedziele — zarówno w przypadkach udzielenia urlopu w okresie nieprzerwanym jak i w częściach.

III. Przesunięcie urlopu wypoczynkowego

1. Należy pracownikowi urlop powinien być udzielony w tym roku kalendarzowym, w którym urlop ten pracownikowi przysługuje.

2. Przesunięcie urlopu na następny rok kalendarzowy przez zakład pracy jest dopuszczalny tylko w przypadkach określonych przepisami prawa (§ 1 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1959 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy z dnia 16 maja 1922 r. o urlopach dla pracowników zatrudnionych w przemyśle i handlu — Dz. U. Nr 42, poz. 264).

3. Przesunięcie urlopu z powodu szczególnie ważnych potrzeb zakładu pracy jest dopuszczalne tylko w przypadkach, w których nieobecność pracownika mogłaby spowodować poważne i nie dające się usunąć zakłócenia w normalnym toku pracy zakładu pracy.

4. Niedopuszczalne jest przesunięcie na następny rok kalendarzowy urlopu wskutek szczególnie waż-

nych potrzeb zakładu pracy w ciągu dwóch kolejnych lat.

5. Wskazane jest udzielenie urlopu, przesuniętego z roku ubiegłego, w terminie do 30 czerwca bieżącego roku kalendarzowego.

IV. Wypłata ekwiwalentu pieniężnego

1. Należy pracownikowi urlop powinien być udzielony w naturze. Dotyczy to również urlopów zaległych.

2. Wypłata ekwiwalentu pieniężnego w zamian za nie wykorzystany przez pracownika urlop jest dopuszczalna tylko w przypadkach ściśle określonych przepisami prawa, w szczególności w razie niemożności udzielenia urlopu w naturze w związku z rozwiązaniem stosunku pracy.

3. Pracownikom umysłowym, zatrudnionym w urzędach i instytucjach państwowych, w których obowiązuje ustawa o państwowej służbie cywilnej, należy przed rozwiązaniem stosunku pracy udzielić wszystkich należnych urlopów zaległych i bieżącego — chyba, że pracownik utracił do niego prawo rozwiązując umowę o pracę lub w wyniku rozwiązania umowy o pracę przez zakład pracy w formie, która powoduje utratę prawa do urlopu.

4. Zmiana miejsca pracy w drodze przeniesienia służbowego nie uzasadnia wypłaty ekwiwalentu pieniężnego za urlop. Obowiązek udzielenia urlopu przechodzi wówczas na nowy zakład pracy. Obowiązek ten obciąża nowy zakład pracy również w razie przejścia pracownika do tego zakładu na mocy porozumienia kierowników obu zakładów, ale pod warunkiem, że kierownik nowego zakładu pracy przyjął wyraźnie obowiązek udzielenia pracownikowi urlopu, niewykorzystanego w poprzednim zakładzie pracy.

V. Udzielanie urlopu młodocianym

1. Należy dążyć, aby urlopy należne młodocianym, uczęszczającym do szkół, udzielane były w okresach ferii szkolnych (zimowych, wiosennych, letnich).

2. Urlop należy młodocianemu po półrocznej pracy, powinien być udzielony nie później niż w ósmym miesiącu zatrudnienia, a urlop należy po rocznej pracy nie później niż w czternastym miesiącu zatrudnienia.

3. Na wniosek młodocianego i za zgodą lekarza może być — w okresie letnich ferii szkolnych — udzielony urlop należy po półrocznej pracy łącznie z urlopem należnym po roku pracy.

4. Młodocianemu, objętemu obowiązkiem kształcenia, zakład pracy może udzielić urlopu należnego po półrocznej i po rocznej pracy w okresie dwóch miesięcy przed nabyciem przez młodocianego prawa do tych urlopów.

5. Udzielenie młodocianemu urlopu przed nabyciem prawa do danego urlopu (ust. 4) dopuszczalne jest tylko pod warunkiem, że:

1) urlop będzie wykorzystany w okresie ferii szkolnych,

2) młodociany wystąpi z wnioskiem o udzielenie mu urlopu oraz stwierdzi na piśmie, że nie rości prawa do wynagrodzenia za czas urlopu w przypadku, gdyby po wykorzystaniu urlopu nie zgłosił się do pracy.

6. Urlopy młodocianych nie powinny być w zasadzie dzielone. Może być udzielony w częściach urlop młodocianego, objętego obowiązkiem dokształcania się w przypadkach, gdy wiąże się to z udzieleniem urlopu w okresie ferii szkolnych zimowych i wiosennych.

VI. Postanowienia końcowe

1. Zaleca się kierownikom zakładów pracy:

1) wzmoczenie nadzoru nad przestrzeganiem przez komórki spraw osobowych przepisów o urloпах,

2) dokonywanie — w drodze okresowych ocen — analizy przyczyn udzielania urlopu w terminach niezgodnych z planem urlopow oraz przesuwania urlopow na nastepne lata.

2. Zaleca się kierownikom jednostek nadrzędnych:

1) włączenie sprawy przestrzegania przepisów o urloпах w podległych zakładach pracy do tematyki kontroli tych zakładów,

2) wyciąganie konsekwencji służbowych, dyscyplinarnych i materialnych w stosunku do winnych naruszeń tych przepisów.

3. Zaleca się centralnym organizacjom spółdzielczym zastosowanie zasad wytycznych w spółdzielczości.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: *A. Burski*

Przypominamy

O ODNOWIENIU PRENUMERATY CZASOPISM ZWIĄZKOWYCH NA 1967 ROK

wpłaty na prenumeratę przyjmują:

od prenumeratorów indywidualnych wszystkie urzędy pocztowe i listonosze lub Centrala Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch” — Warszawa, ul. Wronia 23 konto PKO Nr 100020

od instytucji i zakładów pracy — wszystkie placówki terenowe Przedsiębiorstw Upowszechnienia Prasy i Książki „Ruch”.

Przypominamy, że tylko wczesne, tj. do dnia 5 grudnia 1966 r. i za okres całoroczny, dokonanie wpłaty zapewnia regularne otrzymywanie czasopism w ciągu całego roku.

Prosimy pamiętać — termin 5 grudnia 1966 roku.

Wydawnictwo Związkowe CRZZ — Warszawa, ul. Kopernika 36/40

WARUNKI PRENUMERATY:

Prenumeratę na kraj przyjmują urzędy pocztowe; listonosze oraz Oddziały i Delegatury „Ruch”; Można również dokonywać wpłat na konto PKO Nr 1-6-100020 — Centrala Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch” Warszawa, ul. Wronia 23. Prenumeraty przyjmowane są do 10 dnia miesiąca poprzedzającego okres prenumeraty.

Cena prenumeraty: kwartalnie — zł 10,—; półrocznie — zł 20,—; rocznie — zł 40,—

Prenumeratę na zagranicę, która jest o 40% droższa — przyjmuje Biuro Kolportażu Wydawnictw Zagranicznych „Ruch” Warszawa, ul. Wronia 23, tel. 20-46-88; konto PKO Nr 1-6-100024;

Egzemplarze numerów zdezaktualizowanych można nabywać w Punkcie Wysyłkowym Prasy Archiwalnej „Ruch” Warszawa, ul. Nowowiejska 15/17, konto PKO Nr 114-66-100044 VII O/M Warszawa.